

CLÉMENT, PIERRE
LINDAHL, PETER

**Frimurarena. Hyperdrama uti tre
afhandlingar. Öfwersatt från fransöskan
af P.L. Upfördt på kongl. svenska skåde-
platsen i Stockholm, 1746. =Anon=.
Stockholm, tryckt uti kongl. tryckeriet, år
1747.**

Stockholm
1747

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

CLÉMENT

FRIMBRAREIVA

1747

S. Sam.
VIII DII.
Brant.
(24)

1700-1827

LÉMENT, P

Srimurarena.

Utt. Utl.
Dram
(P. 1)
1700-1829

HYP ER DRAMA

Utt

Tre Afhandlingar.

Ofversatt från Fransöstan

af

P. L.

Upsördt på Kongl. Swenska
Skåde-Platsen i Stockholm,

1746.

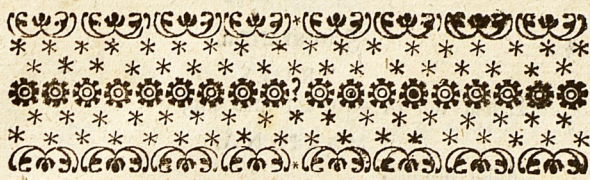

STOCKHOLM, Tryckt uti Kongl.
Tryckeriet, år 1747.

Personerne.

- LUCILE, En ung Enka.
MARIANA, Luciles Kammar = Jungfru.
MONDOR, Frimurarnes Öfvermästare.
CLITANDER, Luciles Älskare.
TRULS, Kammar = Tjenare hos Clitan-
der, får åt Mariana.
Ätskillige Frimurare och Aspiranter.

Scenen är uti en Sal i Luciles Hus.

Första Opningen.

Första Intrådet.

TRULS. MARIANA.

TRULS.

Ah! hwad tu i dag är wacker, min lilla Mariana. (Han wil samntaga henne, men blir tillbaka stött.)

MARIANA.

Wänta litet, min lille Truls, haf intet så brätt om, tu skal få se, at jag enthera dagen skal bli ännu wackerare.

TRULS.

Tu äret redan til öfverlopps, och jag har intet tid at wänta. (Han wil åter samntaga henne, men blir tillbaka stött.) Hwad är thet för uptog? Thet blir nu snart et halft år sedan jag blef bekant med dig, och sedan jag begynte upwakta dig, och tu bemöter mig likwäl på thetta sättet.

MARIANA.

Hwad wil tu mig?

TRULS.

Men, tu älskar mig så intet?

MARIANA.

Nej.

Trimurarena.

TRULS.

Likväl wil tu gifva mig med mig?

MARIANA.

Ännu mindre.

TRULS.

Hvad böfvelen, hvarföre har tu icke sagt mig
thet förr?

MARIANA.

Ehersföre, at tu älskar mig, och jag roar mig af
din kärlek.

TRULS.

Men han skulle roa mig långt mer, om tu älskade
mig igen.

MARIANA.

Thet twiflar jag på.

TRULS.

Wil tu jag skal bewisa thet?

MARIANA.

Jag trofsar dig at gjörat.

TRULS.

Förwål då.

MARIANA.

Hör, hör Truls; Säg ingen ting. Utan skämt:
Wet du hvad Trimurare är för slag?

TRULS.

Ja wist.

MARIANA.

Nå hvad är thet då?

TRULS.

Trå som thet wet.

MARIANA.

Nog är tu sluger! Du lär då intet wara Trimura-
re eller?

TRULS.

TRULS.

Nej, långt therifrån.

MARIANA.

Så mycket värre för dig: Ty om du woro thet, så torde jag kanske älska dig.

TRULS.

U! är intet annat fel. Snart skal jag bli thet. Men hvarföre wille du så just, at jag skulle warat.

MARIANA.

Therföre, at alla Människior tala så mycket om Frimurarne.

TRULS.

Och du känner them lika mycket för thet; Men är likwäl lusten efter at få weta thetas hemligheter. Är thet icke så?

MARIANA.

Jag är intet nyfiken therester för min egen del, utan endast för höfslighet skull, på thet jag måtte kunna såja min Fru them, som brinner af längtan, at bli underrättad therom. Jag har allenast några dagar warit här, och therföre skulle jag gierna wela ställa mig in hos henne på thetta sättet.

TRULS.

Hwarföre har du intet rådt henne at hålla sig til Mondor, hennes Granne, hennes ödmjukaste tienare, och som är Frimurare, och Frimurare Szwermästare.

MARIANA.

Han har intet längre warit Frimaçon, än jag i tjänst hos Lucile. Han har intet besökt henne allt sedan. Och theß utan är intet så wist, om Lucile icke skulle hel-dre wilja wara Clitander förbunden i thetta fallet, än Mondor.

TRULS.

Min Herre? Hon älskar så honom mera än Mondor.

Frimuraren.

MARIANA.

Jag gifar så; Men jag tror henne likwål mera wara tilgiftwen sin fiolliga Nyfikenhet, än hwarcken Mondor eller Clitander.

TRULS.

Nyfikenheten är en obändig begärelse hos et Qwinfolk, och ofta starkare än sielfwa Kärleken.

MARIANA.

Ja, men jag tror ock, at hos en stor del Qwinfolk är Kärleken intet annat, än bara Nyfikenhet.

TRULS.

Thet är wål therföre the så ofta ömsa älskare; eller Huru? The äro altid benägne at så erfara något nytt; Men älska intet mig på the sättet m'amie, åtminstone.

MARIANA.

Tu är nog granlaga, hwad angår sådant tig, allenast jag älskar dig? Och hör på, om jag älskar dig, wil tu så säga mig Frimurarnes hemligheter?

TRULS.

Wål, tu kan ju så weta them af Lucile, som får weta them af Clitander, the äro nu wärkeligen tillsammans, och jag wil sätta tin Kärlek i wad, at the thertil taga tienliga mått.

MARIANA.

Tu wil så intet lofwa mig, tu?

TRULS.

Thet är just intet förtegenheten som är mit hufwud, fel, som tu wet: Tu kan narra mig, at säga alt thet tu wil; Men, sanningen at säga, så wet jag intet, om tu skulle kunna draga ur mig thenna hemligheten. Thet måtte wara något rätt besynnerligt: Sy, ser tu, jag har en wån, som är Frimurare; Jag har fräгат honom med ögon, öron och alla mina fem sinnen; Jag har

Har narrat honom til at suppe; Jag har slybt honom tre, fyra nätter å rad, och aldrig ännu kunnat låcka fram et enda vord til uplysning om thetta Frimureri. Jag kan förtro dig thet är böfveln: Thet är en hemlighet, som håller Winprofvet.

MARIANA.

Och tu tror, at han äfwen skal hålla profvet emot . . . Oh! wål, wål; Jag skal få weta then utan tin tilhielp. Jag är Frimurare-dotter jag.

TRULS.

War tin Far Frimurare?

MARIANA.

Utän twisfel. Farwål, se här kommer tin Herre och min Fru. (Truls blir litet qwarstående.)

Andra Inträdet.

LUCILE. CLITANDER.

LUCILE.

Sitt mig följa Er, min Herre; Jag har äntå lust at åter bese thetta rummet, hwarest Öfvermästaren ger Er Audience.

(Clitander hwissar åt Truls, som går ut.)

CLITANDER.

Ja, min Fru, thet är här, som jag wäntar honom, och jag tror äfwen at Ceremonien til wårt antagande lærer här gå för sig i aften.

LUCILE.

Ceremonien til wårt antagande! Di är tå säker på at blifwa antagen?

CLITANDER.

Ätminstone smickrar jag mig med thet hoppet.

Srimurarena.

LUCILE.

Men om thet intet blir af?

CLITANDER.

Svarföre säger hon thet?

LUCILE.

Ja, hvad wet jag?

CLITANDER.

(Sedan han grundat något litet.) Oh! Jag skal bli thet; Ja säkerligen skal jag så.

LUCILE.

Jag önskar thet af allt mit hierta; Men jag måste tillstå, at jag twiflar thepå något litet.

CLITANDER.

Man fruktar gierna, då man önskar.

LUCILE.

Thet är sant; Men kan hända, at min fruktan har någon bättre grund, än then, som endast förorsakas af thet man önskar.

CLITANDER.

Ne wil oroa mig; Men thet skal intet gå an, ty jag är en Karl, som är enwis och beständig uti min inbillning om mina förtienster.

LUCILE.

Man kan ha mycken förtienst, men therföre intet just sådan, som fordras för en Frimaçon.

CLITANDER.

Å, jag har utaf alla slag.

LUCILE.

Så har thet ingen nöd, the behöfwa då bara wälja.

CLITANDER.

Jag tror hon gör spe af mig.

LUCI.

LUCILE.

Jag, aldeles intet; Men ni har stundom några idéer om Er sielf, them man allenast behöfwer följa, för at synas, som gjorde man spe af Er.

CLITANDER.

Ni låt då intet underlåta at följa thesa idéer.

LUCILE.

Ach! ni sticknar, Clitander.

CLITANDER.

Och ni fågnar Er, min Fru.

LUCILE.

Jag fågnar mig öfwer, at hwad jag säger kan ha så stort intryck hos Er, at ni sticknar theröfwer: Thet är et teken af et litet wälde, som jag intet hade trodt mig ännu äga öfwer Er.

CLITANDER.

Kan hon säga mig sådant, min Fru, som aldrig någon ting så mycket wördat, aldrig någon ting så mycket älskat, som Er, och är färdig, at upoffra allt, för at öfwerlyga Er om mina tankar.

LUCILE.

Jag tar Er på orden, Clitander, upoffra mig Frimurarnes hemlighet.

CLITANDER.

Hwad! min Fru, håller ni då allt för et fort med thenna saken? Och huru skal jag kunna lofwa at uplåcka Er en ting, som jag sielf ännu intet wet?

LUCILE.

När ni får wetan då?

CLITANDER.

Men om then intet är af en sådan natur, at then kan såjas.

LUCILE.

Ni bör få tala therom för mig på et sådant sätt, at jag kan gifva thertil, utan at ni behöfde tänka eller tro, at jag hade gifat.

CLITANDER.

Thet är, på min ära, fint gifwit.

LUCILE.

Ach! nu begabbar åter ni mig igen.

CLITANDER.

Nej, min Fru; Men tål, at jag frågar, hwad tänka ni skulle ha om min beskedlighet, om jag uptäckte Er denna hemligheten?

LUCILE.

Här beror saken på, at öfvertyga mig om Er höflighet, och intet Er beskedlighet. Thesutan är thet ingen obeskedlighet, at uptäcka sin hemlighet för then man älskar, och om thet wärligen är någon hemlighet, så wägar ni änta intet stort. Ty jag wet thesutom, at ni i then Punkten går litet utom skänorna.

CLITANDER.

Änta en gång, min Fru, jag kan intet påtaga mig, at gifra Er et löfte, som jag intet wet om jag är i stånd at hålla.

LUCILE.

Hör, Clitander! Jag är min egen Fru, ung, fast än Enka; af förnämligt Folk, tåmmelig förmögen, och ni älskar mig, som ni säger. Jag har en omättelig ästundan, at få weta Frimurarnes hemlighet, låt mig så weta then samma, min hand är belöningen thesfore.

CLITANDER.

Oh! jag skal låta hela werlden få weta then; besfall allenast, min sköna Fru, Er hand är belöningen

gen therföre ! Jag är then lyckligaste af alla Menniskor om jag talar, och tiger jag ! . . . Men, min Fru ni skämtar kanske, och ni talar så, endast för at sätta mig på prof.

LUCILE.

Nej, min Herre ; Jag har tålt at ni en lång tid har upvaktat mig, och jag skulle tycka, at ni burdt blifwa warse, thet jag har varit bättre hugad för Er, än Mondor, hwilken jag intet annodat härom, änskont han redan för några dagar sedan blifwit Frimaçon, och äfwen Öfvermästare. Annu et tekn af tilgiftwenhet, Clitander : Fullborda at förbinda mig til at wara endast för Er, i thet ni förnöjer min nygirighet. Jag finner nog at hon är otidig ; Men thet är, kan hända, och endast therföre hon är så häftig : Jag har giordt alt hwad jag funnat at mota henne, men therigenom har hon allenast blifwit mera retad, och ser mig nu intet annat Läkemedel, än at förnöja henne.

CLITANDER.

Nå wål, min Fru, hon skal bli förnögd, hon skal bli förnögd, thet swarar jag före. Sed allenast, at intet dö af otålighet til aftonen, thet är alt hwad jag för thenna gången ber Er om. (San wil gå hastigt ut.)

LUCILE.

Swär går ni så hän, Clitander ?

CLITANDER.

Ach ! min Fru, jag är uti en obegriplig orolighet, tankfullhet och glädie.

LUCILE.

Ni är full med Eld, Clitander ; Jag wil intet misbruka hästigheten af Edra första rörelser : Se efter och undersök först med något mera kallsinighet, om ni kan giöra mig thenna tjensten ; Ty förmodeligen måtte thenna hemligheten ha uti sig något wigtigt och synnerligen

gen wördigat, emedan then intil thenna stunden blifwit bold, och äfwen en stor Drottning har säfångt bemödat sig om at få weta then.

CLITANDER.

Och ni skal ha större makt än thenna stora Drottningen: Och hemligheten, om hon än woro tusende resor wördigare, så är hon thet äntå för mig aldrig så mycket, som then minsta af Edra befallningar.

LUCILE.

Thet sade ni mig intet för en liten stund sedan. Men Eden, Clitander, tänker ni något på then? Ty man swärjer ju, at tige, och man swärjer, som thet säjes, på et förkräckeligt sätt.

CLITANDER.

Thet är en Ed, som intet skal kunna förbinda mig: Sorg för ingen ting; Jag lofwar på min heder, och swärjer förut, om thet behöfs, at ni skal weta allsamans i thenna aften.

LUCILE.

Wäl, tänk therpå; Här kommer någon; Jag går in.

Tredie Inträdet.

CLITANDER. TRULS.

CLITANDER.

Hu så, är thet tu Truls? Kommer Öfvermästa-
ven snart?

TRULS.

Nej, ännu intet; Men på thet ni må ha något til at roa Er med medan ni wäntar, så skal jag ha then äran at föra til Er twenne wördige Frimurare. Låts om ingen ting ni Herre; Jag har lust at se, om the wela antaga mig i Bröderskapet.

CLI-

CLITANDER.

Rom intet och gör mig här några galenskapen igen,
 efter tin wana.

TRULS.

A, sörg intet för thet, jag är rått så försiktig, som
 nåsmis. Böfweln far i thet, jag skal wäl akta mig för
 at skämta för alfwarsamt; Thet skulle intet anstå mig
 at förtreta them. Jag wil bli Frimaçon.

CLITANDER.

Swad mig angår, så skal jag bli thet utan frus;
 Ty jag har lofwat Lucile at berättat henne hemligheten.
 Gå tu intet nu och prata ur dig någon ting: Du kan intet
 gierna tuga.

TRULS.

Wind bara ni til, at kunna tuga sielf, min Herre;
 Men se här äro the med sine Förkläden.

Gierde Intrådet.

CLITANDER. TRULS. ARISTE
 Frimaçon. LEANDER Frimaçon.

(Clitander och Truls gå emot them och hålsa.)

CLITANDER.

☞ Inne Herrar! Thet fåguar mig at se them här, och
 jag hoppas, thet wi på ingenthera sidan sku wara
 misnöjde med at känna hwarannan.

ARISTE.

(Alfwarsamt.) Ni kommer förmodeligen, min
 Herre, at wisa Er för vår Öfwerståtare.

CLITANDER.

Ja, min Herre, jag skal bli antagen i afton.

ARI-

Srimurarena.

ARISTE.

Men, min Herre, har han blifwit förhafsd hos någon Frimurare, eller någon Loge?

CLITANDER.

Nej, min Herre; Men . . . jag inställer mig.

ARISTE.

Oh! efter ni inställer Er, så har jag intet mer at säga.

CLITANDER.

Jag förs förmoda, min Herre, at man intet lärer afflä min begäran.

ARISTE.

Man lär afka sig.

(Truls gör tekn, til at probeta om han kan bedraga Srimurarena. The se på honom; han håller up. The se åter på honom; han håller åter up.)

ARISTE til Clitander.

Ränner ni then här mannen, min Herre?

CLITANDER.

Thet är min Kammar: Tjenare.

ARISTE til Truls.

Är ni Frimaçon, min vän?

TRULS.

Min Herre, mit namn är Truls. Gissa til mina öfriga tielar. (Srimurarena se på honom från ofwan til nedan, och från nedan up åt.)

ARISTE.

Gå, min Herr Truls, ni är ingen Frimaçon, utan en nåswiser. (Til Clitander.) Med Ert förlof.

TRULS.

Min Herre . . .

ARISTE.

Swad wille the teken betyda, som ni tog Er före
at givra of?

TRULS.

Jag wiste intet, min Herre, at thet war Frimu-
rare, tekn.

ARISTE.

Och hwilken har nu sagt Er, at thet så war.

TRULS.

Jag ber edmiukast om ursåkt.

CLITANDER til Truls.

Gå bort. (Truls går i et hørn af Theatren.)

CLITANDER til Frimurarne.

Man är stundom mera Frimurare än man tänker.

ARISTE.

Och stundom långt mindre, än man inbillar sig.
Men, min Herre, har ni stor åstundan, at bli Fri-
murare.

CLITANDER.

En åstundan, som ofwergår all inbillning, och en
otålighet, en otålighet . . .

ARISTE.

Thet wil något säja.

CLITANDER.

Ja! ty . . . för at wara Frimurare behöfwer
man bara willja.

ARISTE.

Intet så just, intet så just. Och finner ni Er ha
sticketilighet til thet ni åstundar?

CLITANDER.

Sticketilighet thet til? Utan twiswel, och antä mye-
ken sticketilighet.

ARI-

Frimurarena.

ARISTE.

Hj, hurudan skickelighet så?

CLITANDER.

Hurudan skickelighet?

ARISTE.

Ja, är thet sådan skickelighet, som är tienlig til Frimureriet?

CLITANDER.

Alldeles tienlig.

ARISTE.

Hur kan ni weta at then är tienlig emedan ni intet wet hwad Frimureriet är?

CLITANDER.

Man wet thet genom en instinctus.

ARISTE.

Genom en instinctus?

CLITANDER.

Ja, genom en instinctus . . . thet wil säja . . . Men hwad böswelen skal så många frågor til?

ARISTE.

Til at låta Er se, min Herre, at ni intet wet hwad ni gör, så ni begär at bli Frimurare, och at ni, i följe theraf, intet kan bli thet?

CLITANDER.

Kan jag intet bli thet?

ARISTE.

Nej, min Herre, och ni kan intet bli thet. Thet är jag, som har then äran at säja thet.

LEANDER.

(Allvarsamt.) Och jag försäkrar Er thet samman. (Leander utmärker sin harm häröfwer, och blir warse Öfwerståfaren.)

Sem

Semte Inträdet.

CLITANDER. TRULS. ARISTE.
LEANDER. MONDOR. Svermästare.

CLITANDER.

Ach! god dag min kära Mondor: Jag väntade Er med mycken ofälighet. Jag kommer at begära af Er, thet ni wille göra mig til Frimaçon, och these Herrarna säja mig, at jag intet kan bli thet. Jag skinter thet nu til Er, min kära, som är Svermästare; Jag hoppas I ären mera billig; I känuen mig; Och jag tror mig kunna säja utan skryt, at ni har många Medbroder, som intet äro bättre än jag.

MONDOR.

Hwadän kommer thet då, Clitander, at ni intet i förgärs talade någon ting at mig om Er upsat?

CLITANDER.

Jag trodde intet thet skulle wara nödigt.

MONDOR.

Jag hade då kunnat ge Er et godt råd.

CLITANDER.

Och hwad råd då, jag ber?

MONDOR.

Thet, at intet anmäla Er til at bli Frimaçon.

CLITANDER.

Huru! är ni också af lika tankar med these Herrarne.

MONDOR.

Ja, min kära Clitander, thet gör mig vndt, at jag skal nödgas säja Er thet; Men ni kan intet bli war Medbroder.

CLITANDER.

Men, men Mondor, thet thet är tokigt: En sådan Karl, som jag, skal intet kunna antagas?

MONDOR.

Wiserligen, thet kan man genast se.

(Clitander wisar sig harmsen.)

CLITANDER.

Allons, Allons donc. Pass på at skämta längre.

MONDOR.

Wet, at en Öfvermästare intet skämtar med sådana saker.

CLITANDER.

Nå jag må le ihjäl mig åt Er alftwarsamhet.

MONDOR.

Och Ert tvingna löije gör mig ännu alftwarsammare. Ni rör mig, Clitander, och jag visskar, at jag kunde tiena Er.

CLITANDER.

Ja, hwad är mål som hindrar Er?

MONDOR.

Min skyldighet.

CLITANDER.

Er skyldighet! Thet är under at intet ni också kommer och säger mig, at jag intet äger behörig skickelighet för at vara Frimaçon.

MONDOR.

Nej, sannerligen äger ni thet intet.

CLITANDER.

Men hwad är då thet för skickeligheter, på thet man måtte kunna skaffa sig them?

MONDOR.

Man förskaffar sig them nästan intet, utan the södas med of.

CLI.

CLITANDER.

Hurudane äro the så?

MONDOR.

Thet kommer på Er an at äga them, och öf at fåna
na igen them hos Er, utan at säja Er thet.

CLITANDER.

Ach! jag wänmar ni more . . . med Edra hemliga
heter! (Frimurarne se honom afsvarfamt an, han
fruktar hafwa begått något fel, och blir bestört.)
Förlåt mig thenna min lilla öfweriling, min låra
Mondor; Och dööm therutaf hwad åstundan jag måtte
hafwa, at wara utaf Ert sällskap.

MONDOR.

Ni skulle kanske önska thet ännu mera, om ni kun-
de gifva til hwad thet är.

CLITANDER.

(Vråstan å part.) Hwad öfswelt kan thet så
wål wara.

MONDOR.

Gör Er qwitt från thenna oroligheten, Clitander.
Thet äro sådane saker, som ni aldrig har sedt; hwarom
ni aldrig hört talas; Och som aldrig har kommit uti
then allmänna hopens inbillning.

CLITANDER.

Och therhos en sak, som man kan önska.

MONDOR.

Nej, then kan intet önskas af Er; ty then öfwerfi-
ger Er förmåga.

CLITANDER.

Men ni, Mondor, är wäl ni mycket nögd med,
at wara Frimaçon?

MONDOR.

Förmodeligen.

Srimurarena.

CLITANDER.

Men måtte ni icke wara mig en ewig mysterieux.

MONDOR.

Nå wål Clitander, efter man måste swara Er rent
 utt; Jag wille heldre wedersala Lifwet, än then rattighe-
 teten, at bära thetta Förklådet.

CLITANDER.

Ach! nu märker jag at ni bára gior spe af mig.

MONDOR.

Bind til at öfwertala Er sådant, Clitander; Och
 tro mig, tänk intet mera på oss. Och ändtel gen, hwad
 skulle wål gagna Er, at weta wår hemlighet? Har ni
 icke leswat alt hittils, och skulle ni icke annan kunna leswa,
 utan at weta then?

CLITANDER.

Nej, jag kan intet leswa then förntan.

MONDOR.

Nå, så dö så.

CLITANDER.

Hwad! Jag blir så aldrig antagen?

MONDOR.

Nej aldrig, min stackars Clitander.

CLITANDER.

Min kära Mondor, låt mig så allenast bli Lärjun-
 ge, jag skal aldrig bli Mästare, om ni så behagar.

MONDOR.

Ni kan hwarken bli Mästare eller Lärjunge.

LEANDER til Clitander.

Ser ni wål.

ARISTE til Clitander.

Sade jag icke thet.

CLI.

CLITANDER.

Th, gode Herrar, ni ären allesammans stormtokar :
 Jag blir så intet antagen, och jag wil nu mera intet bli
 thet ; Men jag skal forska ut Er hemlighet, och jag skal
 låta then bli irckett, och kan hånda jag skal skaffa Er i
 galgen alla ihop. Kom Truls.

TRULS.

På sunden kommer jag, Herre.

Siette Inträdet.

LEANDER. ARISTE. MON-
 DOR. TRULS.

MONDOR til Ariste.

DHen här Mannen lär wiss höra honom til.

ARISTE.

Ja, thet är hans Kammar-Tjenare.

TRULS til Mondor.

Tillåt mig, min Herre, at jag får föreställa, thet
 ni handterar min Husbonde med för mycken hårdhet ; Ty
 jag kan försäkra, at han är et tåmmelig godt ämne.
 Thet är jag, som har upfostrat honom, och ehuru jag en-
 dast har tagit namn af hans Kammar-Tjenare, så är
 jag likväl i hellska märket hans Hofmästare : Ni ser, at
 jag har något kille ; Ja, har läst mycket, och jag har
 wärkeliagen älsmit honom en behörig upfostran. Icke the-
 sto mindre är han ännu litet stelf-klof, om ni så behagar,
 litet Petit-maitre ; Men ungdomen qibret ; Eliest, som
 ni wet, en rätt hurtig Karl, älskar Spel, Trrentimmer,
 Dans, Lust-Spel, och alt thet som kan wara hans äl-
 der anständigt ; Sällskaps-lif, icke synnerlig förtegen,
 spisar wäl, super sig et rus med mycken behäglighet, icke
 keltig at dra en Kork ur Butelien, kan hålla nöjsamma

discourser, sjunger sina Versar och små Wisor wid Bordet med mycken artighet.

MONDOR.

Hog af om Er Husbonde; Men wil ni bli Frimurare, min wän?

TRULS.

Min Herre . . . Jag wägar mig intet begära, emedan jag nyligen har begått et fel. (Han ser på Leander och Ariste darrande.) Jag har wetat se om the här gode Herrarne skulle taga mig för en Frimagon, och jag har giordt them twenne falska teken . . .

MONDOR.

Hwad! twenne falska teken?

TRULS.

(Bärfwande.) Ja, min Herre, men jag har genast ångrat mig; Jag har bedt the gode Herrarna om förlåtelse, och jag har twelt thet the ha gifwit mig til. I medlertid fryftar jag äntå, at min Herre dömer mig wara öwärdig sin gunst.

MONDOR.

Pass på, min wän; Jag wil intet wara strängare än these Herrarne, jag förläter Er the falska teken, i anseende til then ånger I låten se. (Han ser på honom från ofwan til nedan.) Jag finner Er eljest ha tienliga egenskaper för en wiß grad. Så, syra Portar ifrån thetta Huset är en Loge församlad, thet man skal påkläda Er Ordens Förklädet.

TRULS.

Ah! min Herre, hwad jag är Er förbunden? Ah! frukta intet at jag skal uptäcka någon hemlighet för min Husbonde . . . Men, min Herre, huru skal jag kunna ge tillkänna, at jag är sänd af Er? Om I wil ha then gunsten för mig, och ge mig något märke.

MON-

Frimurarena.

23

MONDOR.

Jag har redan gifwit Er thet, min vän.

TRULS.

Men, hvar är thet, min Herre?

MONDOR.

Jag har redan gifwit Er thet, säger jag Er: Gå
ni, och sörg för intet, ni blir ofelbart igenkänd.

TRULS.

(I thet han går.) Thet är en förträffelig sak
thetta Frimureriet!

MONDOR til Truls.

Wil ni säga åt min Kammar-Tjenare, at han låter
komma in the två första som ha kommit.

Siunde. Intrådet.

MONDOR. ARISTE. LEANDER.

MONDOR.

Dag tror jag, at wi intet så mycket solet. Jag
påtar mig, at ensam förhöra them som återstå.
Och ni, gode Herrar, dragen försörg at all ting blir til-
reds til Festin i afton.

ARISTE.

Wi tänkte just nu, at gjöra samma påminnelse.

MONDOR.

För all ting at man slipper wänta på Malicanterne.

LEANDER.

Srukta intet för thet, the äro Frimurare.

Attonde Inträdet.

MONDOR CHRYSOLOGUE Läkare.
TRISSOT Poët.

MONDOR.

Jag förstår Ert upsat, mine Herrar: Tillåten mig
at jag gör Er några frågor. (Til Trissot.) Sär
jag fråga Er, min Herre, hwad Er tenst är?

TRISSOT.

Jag har ingen tenst, min Herre, utan kommer nu
at söka någon hos Frimurarne.

MONDOR.

Allt wäl! Men Er Sär, min Herre, är han Fri-
murare?

TRISSOT.

Nej, min Herre, han är död; Men i Lifstiden war
han Medicus.

MONDOR.

Medicus?

TRISSOT.

(Seende Chrysologue öfwer Axel.) Ja, min
Herre, Doctor epidemicus.

MONDOR.

En man som förstår, hwad Frimurarne uppbygga.
(Chrysologue gör mine, at wilja tala; men Mon-
dor fortfar.) (Til Trissot.) Så har då min Herre
alweles ingen Syfla?

TRISSOT.

Jag läser om mornarna, til at fördrifwa tiden;
Och stundom skrifer jag the Fiolligheter, som falla
mig in.

MONDOR.

Jag förstår hwad ni wil säja; Ni är en bligsam
Auctor, är thet icke sant?

TRIS-

TRISSOT.

Så hört åt.

MONDOR.

Och Poët, vil jag wäds.

TRISSOT.

Jag tror min Herre vinner.

MONDOR.

Nå, hvarföre säger man icke thet rent ut? Är thet någon wanheder för en Läkare Son, at wåra Poët? Är ni icke äntå alltid en Son af Apollo? Man bör alltid ha något ärligit giöremål för händer, och så albrig blygas för, at säja hwem man är.

TRISSOT.

Thet sednare är ibland något granlaga.

MONDOR.

Hwad? Är ni så, til äfventyrs, en slåt Poët?

TRISSOT.

Thet bör wäl wåra.

MONDOR.

Thet hindrar Er intet at wåra en god Murare. (Til Chrysologue.) Och ni, min Herre, börjarni ock med at dölja Er handtering?

CHRYSOLOGUE.

Jag hade någon orsak at giöra thet, efter the ord min Herre wäl behagade säja; Ty jag är Medicus, min Herre.

MONDOR.

Åh, jag undrar så intet, at ni så ofta ärnade falla mig i talet: Men lifwäl, min Herre, hvarföre skal ni just wåra Medicus?

CHRYSOLOGUE.

Th, blif intet otålig, min Herre, jag är wål Medicus; Men jag utöfwar intet min syfla.

MONDOR.

Ni utöfwar henne intet. Hvad gör ni då för godt, min Herre?

CHRYSOLOGUE.

Jag går och besöker the sinka, endast för at roa mig, och åfwen them, at prata med them, at berätta them hvad nytt som har skedt i Staden, och, med så ord, at wisa thet lilla snille Naturen har förlånt mig.

MONDOR.

Men ni tar litwål Penningar?

CHRYSOLOGUE.

Nej . . . mycket sällan. När thet så kommer sig.

MONDOR.

Och thet kallar ni intet utöfwa en Medici Profession. Th, min Herre, ni är Medicus, och åfwen en stor Medicus, emedan Er konst inbegriper ända intil sinnets sinderdomar. För at ha Er af nöden, behöfwer man intet en gång wara sruk. Thet är just beqwämt, och ni är så mycket mindre farlig.

CHRYSOLOGUE.

Ni medger då, min Herre, at jag intet är just helt och hållit af thet slags Folket, som ni talte om, och at thet intet woro mycket wägar, at antaga mig ibland Frimurarne.

MONDOR.

Jag börjar wärkeligen, at intet mera frukta så mycket för mitt Lif: Men . . .

CHRYSOLOGUE.

Men, wägar jag intet något litet för mitt del, i thet jag blir en Ledamot af Ert Samsund? Man säger, at ni ther antar en hof Folk, som . . .

MON-

MONDOR.

Nå wäl, hwad för Folt?

CHRYSOLOGUE.

Men ni måtte tillstå, at ni just intet samlar hwy thet bästa sällskapet.

MONDOR.

Hwad kallar ni godt sällskap? Jag hör intet annat talas om, än godt sällskap. Tror ni wäl, at et godt sällskap intet kan wara sammansatt af andre, än Förnämte Folt och gwicka Snillen.

CHRYSOLOGUE.

Oh nej. Jag är öfvertygad, at thet goda sällskapet är thet talrikaste och måst blandade.

MONDOR.

Ni skal snart få se, at thet är Frimurarena förbehållit utgiöra et talrikt, ganska blandat och rätt godt sällskap tillika.

CHRYSOLOGUE.

Med alt thet, så är thet et mycket exclusiue Privilegium ni har.

MONDOR.

Thet är så mycket härligare för oss.

CHRYSOLOGUE.

Men hur betar ni Er, at kunna komma öfwerens med så många slags Wänniskor.

MONDOR.

Wi äre höflige, ensaldige och upriktige.

CHRYSOLOGUE.

Men, til åfventyrs . . . ären ni wäl intet litet upiga . . . litet fria . . . så thet . . . medelst Er gwickhet . . .

MONDOR.

MONDOR.

Huru kunnen ni mistro oss i thet målet, emedan wi anta uti vårt sällskap Medici och Poeter.

CHRYSOLOGUE.

Ann en enda fråga: then är angående Ert arbete. Skulle ni intet kunna ge mig något begrep förut thesom? En af Edra Medbröder har sagt mig, at J endast byggen Slätt i Lusten.

MONDOR.

Wi ha skundom våra skal at tala således: Men gör Er thepå råfning, at wi bygga fast och på god grund. Wi skal få se oss arbeta när tiden blir; Wi skal sielf lägga handen thet wid, och wi sen wisa Er Wonsret til våra Byggingar.

CHRYSOLOGUE.

Och ni har så endast göra med at bygga?

MONDOR.

Wi älske och idke alla slags nyttiga Wetenskaper och Konst.

CHRYSOLOGUE.

Swarföre har man så föredragit Murare, namnet alla andra Titel, som hade kunnat göra Er mera heder?

MONDOR.

Wi ha utwaldt thet Namnet, som närmast koster Öfwerens med vårt hufwudsakeliga gjöromål. Wi ha trodt oss gå utom våra strankor, om wi tagit oss klingen de titlar. Et ensaldigt Namn utmärker bättre en allvarsam syfta.

CHRYSOLOGUE.

Min Herre har sagt mig någ, jag bör tiga.

MONDOR.

Herrarna behaga fönnia hit om par Timar, så skal jag ge them Förklådet. (San ser på the era efter

ter then andra.) Jag finner ni äga the nödiga egen-
 perna för Frimureriet

CHRYSOLOGUE.

Jag trodde intet, min Herre, thet jag hade then
 äran at wåra känd af Er.

MONDOR.

Thet är nu första gången jag har then förmon at se
 Er, mine Herrar; Men wi Frimurare ha godt wid at se
 hwad Folk duger til. Ni sku therom bli öfvertygade,
 när ni bli antagne. (Sohande them.) Gån, mine
 Herrar, gån, och lägen Er til, at undså wår Ordens
 wårda Tillhörigheter. (Chrysologue och Trissot gå:
 Trissot kommer åter.)

Tijonde Inträdet.

MONDOR. TRISSOT.

TRISSOT.

Tillåt, min Herre, at jag wågar ännu säja Er et
 ord. Thet är intet nog, at man blir behagad, man
 har sagt mig, at thet kostar ännu Tijo Ducater för at bli
 antagen; Och ni läser wäl siäna, thet en Poët intet är
 skapad för at ge Tijo Ducater.

MONDOR.

Wet, min Herre, at wi intet tage Penningar, twårt
 om, wi ge them at wåra Medbroder, som behöfwa them.
 Thet är sant, at thet är wänligt, thet the, som bli an-
 tagne, betala tillsammans then Wältiden som sker wid the-
 ras emottagande; Och thet har stundom stigit til Tijo
 Ducater för hwar och en; Men i dag blir intet mycket
 Goll, så at thet intet läter öfverfliga 5. å 6. Ducater för
 Er andel.

TRISSOT

TRISSOT.

Thet är 4. å 5. gånger mer än mig fattas, min Herre: Kunde jag antä intet bli antagen. Se thet, jag skal intet bli qwar wid Måltiden.

MONDOR.

Anten ni blir qwar eller ej, så är thet enahanda.

TRISSOT.

Men borde man intet gratis antaga Folf utaf någon besynnerlig skickelighet.

MONDOR.

Ja, Folf af en besynnerlig skickelighet, men wi bry oss intet stort om Poëter; Och thesutom har ni ju sielf sagt, at ni är en slätt Poët.

TRISSOT.

Borde man tro min blygsamhet?

MONDOR.

Huru wil ni jag skal kunna inbilla mig, at en Poët är blygsam?

TRISSOT.

Nå, nå, oss emellan, jag förstår wäl at jag intet kan bli antagen gratis, utan under titel af en fattig Poët; Men om ni likwäl kunde spara mig för et sådant tillstånd!

MONDOR.

War man tillfreds, min Herre. Ni förtienar at wara Frimurare, thet är alt nog. Ni är intet rik, thet är intet något fel. Ni skal bli hederligen antagen, och thet skal ingen ting kosta Er.

TRISSOT.

Om man tar saken rätteligen, så kan man intet hederligare bli antagen, än så man antages gratis. Men icke thesso mindre, skal jag ej underlåta, at betala något

göt litet, thet ware sig of et eller annat slags Mynt,
och ge Er i afton at äta en Rätt efter mit sätt. Gör
man räkning på några Bersar, til Sällskapets och S:
vermånstarens beröm.

MONDOR.

Gör thet som är bäst, gör inga Bers.

TRISSOT.

Di har rätt, thet är så mycket hurtigare.

MONDOR.

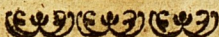
Aldeles.

Tijonde Inträdet.

MONDOR.

SA, så är tå mit förhör ändat. Men hwad måtte
wål ha gjordt Clicander så öfvermåttan pickho-
gad på at bli Frimurare? När jag tänker efter hela
then Scenen . . . Han rodnade, han bleknade, på
en liten stund hade han alla the färgor, som utmärka
et oroligt sinne. Han war fräck, och straxt therepå öd-
minsk. Han wisade åter hurtighet. Han wille skämta,
men blef straxt allvarsam. Han förargade sig, och
wisste sig ändteligen lika nögd . . . Jag fruktar han
har något anslag i sinnet, hwarwid han ärnar upoffra
mig. Men jag måste se til, at jag kan
uptäcka thet.

Ände på Första Acten.

Andra

Andra Spningen.

Första Intrådet.

MONDOR. LUCILE. MARIANA.

(Mondor kommer in på ens, och Lucile på andra sidan.)

LUCILE.

SE, min Herre, thet är mig rått kårt at jag råfde Er. Låt oss bli här och talas wid, medan wi äro här. Gå in Mariana. (Mariana går in.)

MONDOR.

Åh, hwad får jag lå tillkrifwa, min Fru, et så behageligt besök.

LUCILE.

Jag kommer både at banna Er och at bedia Er för Cleander. Ni ser huru han ilsänas; thet angår et lapri, och ni nekaf honom, så ni ger thet at alla andra. Hwad betyder et sådant förfarande, mot en som ni känner.

MONDOR.

Min Fru, just förnämsta orsaken hwarföre jag är tvungen, at neka honom hans åskundan, är then at jag känner honom. Jag skulle intet heldre önska, än at kunna antaga honom.

LUCILE.

Huru kan ni säga mig sådant, min Herre. Och hwad har ni wäl at förewita honom, såg mig, jag ber?

MONDOR.

Bristen af the beskaffenheter, som en Frimurare bör äga.

LUCILE.

Åh, min käre Mondor, intet sådant thet löjligt prat; Svara mig alswarsamt.

MON-

MONDOR.

Min Fru, jag svarar wärkeligen just alswarsamt:
Och tro mig: Clitander har förtienster; men han ä-
ger, kan handa, intet alla the egenskaper ni torde före-
ställa Er.

LUCILE.

Hwad galenskap?

MONDOR.

Thet rör Er?

LUCILE.

Oh! aldeles. Och ni, min Herre, förmodeligen
lärer ni ha alla upständliga förtienster, efter ni med ens
har blifwit både Frimurare, och uphögd til Öfvermästare:
Ty thet är ännu intet fyra dagar, sedan ni war
hwarken thet ena eller thet andra.

MONDOR.

Jag låter intet förblinda mig af några goda egen-
skaper som fattas mig, men jag gör mig en ära af them,
som äro nödwändiga för en Frimurare.

LUCILE.

Och Clitander . . . thet är nog talt om Frimu-
rare. Jag orkar intet höra thet längre: Låt of sluta.
Jag talar för Clitander, och kommer at be Er, thet ni
wille anta honom uti Ert sällskap, med hwad willkor eller
til hwad syftla thet ock wore.

MONDOR.

Ni har Er intet obekant, behageliga Lucile, hwad
tankar jag hyser för Er, fast än jag ännu intet wägar mig
säja Er them. Allt hwad jag har uti min förmåga är
aldeles til Er tiens på minsta befallning. Men hwad för
tvingande orsaker kan wäl beweka Er, at så mycket läg-
ga Er ut för Clitander, uti en sak af thenna naturen?

C

LU.

LUCILE.

Är thet intet nog, at jag säger Er, thet jag i högsta måtton lägger mig ut för honom?

MONDOR.

Tillåt, min sköna Fru, at jag gifvar. Mån tro ni icke sielf har lust at weta wår hemlighet?

LUCILE.

Jå wål, efter jag måste tillstå sauningen, så kan jag wål säja, thet jag döe af längtan at få weta then.

MONDOR.

Och tror ni wål så, at om Clitander wisse then, han skulle ha then swagheten at säja Er thet?

LUCILE.

Jag smickrar mig intet dermed: Men han ätrår rätt så häftigt som jag, at få weta thet: Min nyfikenhet gör, at jag tar del uti hans, och om jag intet fingo thet något at få weta then, så woro thet mig likwål en tröst at se en wån weta thet.

MONDOR.

Swad är ni icke ädelsint, min Fru?

LUCILE.

Och ni olidelig, Mondor! Jag har wål hört säjas, at ni Frimurare göra Er intet stort bekymmer om höfghet emot Fruntimmer.

MONDOR.

Man gör of orätt, min Fru; Wi ge Er skön all then wördnad thet bör hafwa. Thet är en af våra första och tillfä sinligaste Lagar. Ännu mer, ni finner aldrig så ömta älskare eller upriktige Männer, som ibland Frimurarne. Tro mig intet blott på mina ord, tacka Lucile.

LUCI-

LUCILE.

Thet kunde så wara. Ja, tag Clitander uti Er
sällskap, så få wi se.

MONDOR.

Begår man så alt för et en omöjlighet?

LUCILE.

En omöjlighet! thet skal wara en omöjlighet, at
Clitander kan bli antagen uti Frimurarnes sällskap, och
jag finner på intet sätt . . . När jag jemför alla Edra
swar, ger thet mig tillkänna . . . Men efter ni har så
mycket goda tankar för Fruntimren, huru kommer så,
at intet the bli antagne uti Er Ordre?

MONDOR.

Su mera wi älska Er, Lucile, ju mera frukta wi
Edra behagligheter. Och Källan til våra nöjen, skulle
snart bli thet samma til vår penighet. Och hwar blef-
we så then fullkomliga ligheten, som then första af våra
Reglor binder emellan alla Bröderna? Huru skulle man
sammanstamma en sådan jemlikhet? Huru lunda kunde
wi jemta vår wärfeliga frihet med the segrande behag-
ligheter, som göra Er til Hårskarinnor af våra hiertan?
Har ni intet redan någ wälde öfwer them, utom thet sou-
ni ni ännu intet skulle underlåta at förskaffa Er uti våra
sammankomster? Och huru många farliga distractioner
skulle ni icke göra öf uti våra Arbeten, som skulle, kan
hända, wara förtreteliga eller wändsamma för Er.

LUCILE.

Man kan intet på artigare sätt ursäcka sig; Men på
thet jag måtte bli fullkomligen öfvertygad i thetta målet,
så hade jag mycket nödigt, at se någon Frimurare dö af
färlig til et wackert Fruntimmer.

MONDOR.

Kan hända många ha redan dödt på thet sättet,
utan at jag wetat thet. Utminstone kan jag försäkra,

at ingen är mäktigare at gå längre med sin kärlek i
then punkten.

LUCILE.

Än en Frimurare, är thet icke så?

MONDOR.

Än en Frimurare.

LUCILE.

Men med the thet egenkaperna borde ni wara Fruntimrets Favoriter. Imedertid känner jag ingen, som föredrar Er särdeles, til Er fördel, och jag kan, til thet högsta, intet annorlunda anse Er, än en släkt olycksfelige älskare.

MONDOR.

Jag märker då, at the Fruntimren, som ni känner, min Fru, äro just the, af hwilka wi intet ha then lycka at wara kände.

LUCILE.

Och huru skal man wäl kunna känna en Frimurare?

MONDOR.

Man känner honom aldrig så just: Thet är ett outhälsigt ämne; Men man kan altid så mycket känna honom, at man kan skilja honom från en annan dödelig.

LUCILE.

Hwad wägade ni wäl säga, om ni låto fullkomligen känna Er? Och hwad är wäl thet för slags förtienster, som frakta dagsluset, och behöfwa dölja sig?

MONDOR.

Min Fru lärer kunna påminna sig, hwad som hände thet aldratappreste bland alla Hebreer, nemligen at han war så öppenhiertig och uptäckte för sin Käresta thet hemligheten, hwaruti hans ogemena styrka bestod: Hans styrka öfwer gaf honom i samma stund som hans försiktighet, och straxt thet på blef han et rof för thet Folket, som han tilforene warit en förskräckelse.

LUCI.

LUCILE.

Jag må intet höra mer af sådana Historier, jag är nyfiken nog äntå. Men låt mig allenast få weta en sak, som ni utan fara kan säga mig, och sen wil jag lemna Er i fred. Swara mig, utan at skämta, jag ber Er. Er hemlighet kan then bli uptäckt? Woro thet möjligt, at en Frimaçon, som wille säga then, skjuter then wärkeligen?

MONDOR.

Thet är möjligt naturaliter, men moraliter är thet omöjligt.

LUCILE.

Thet är möjligt! moraliter eller naturaliter. Hwad byr jag mig om thet? Thet är möjligt, ni kan säga mig then, och ni måste säga mig then, se här, jag ber Er. (Hon faller på knä för Mondor.)

MONDOR.

(Wiljande lyfta up henne.) Lucile!

LUCILE.

Nej, nej, jag släpper intet Edra knän innau ni stordt min begäran.

MONDOR.

(På knä.) Wand igen, älsfeliga Lucile, at twinga mig til at uptäcka för Er en sak, som aldrig kan up-täckas, och som jag likwål har större åtrå at berätta Er, än ni at weta then samma.

LUCILE.

Nej, nej, om så woro, så hade ni längesedan bifallit mig.

MONDOR.

Här kommer någon. Thet är Clitander. (The stiga up.)

Andra Intrådet.

MONDOR. LUCILE. CLITANDER.

LUCILE till Clitander.

Ser, min Herre, hvad jag gör för Er, uren
 mi ha at göra med then aldravörlikaste och out-
 rätteliggaste af alla Skrivare. Jag lemnar Er hos
 honom. Tala nu sels, kan hända thet lykas Er bät-
 tre än mig.

MONDOR.

Skal ni så aldrig göra mig rätt, min Fru?

CLITANDER.

(A part till Lucile.) Låt mig förja, jag har funnit
 utväg, at så honom thit jag wil. (Hon går.)

Tredie Intrådet.

MONDOR. CLITANDER.

CLITANDER.

Sålla tre, om Dvinsfolken knäfalla för Er, hvad
 slags ställning skal wäl jag så bruka? Wil ni jag
 skal kasta mig framstupa så lång jag är?

MONDOR.

Nej, jag fritallar Er therifrån.

CLITANDER.

Men säj, Mondor, är ni intet förargad på mig?

MONDOR.

Swarföre skulle jag wara thet?

CLITANDER.

För thet jag sade Er i jäns.

MON:

MONDOR.

Tror ni wäl, at jag så långt skulle förnedra mig, at sådana saker kunna röra mig?

CLITANDER.

Man förargar sig stundom utan skäl: Til exempel, emot en medålskare. Ja, ja, nu efter wi äro allena, tillstå, at thet är något litet medålskare, wulit uti Er upförande emot mig. Ni älskar Lucile, thet är intet något ondt; ty hon är älskans wård, och thet är et partie, som woro Er helt och hållit anständigt; Men jag kan låta Er weta, som en wän, at hon älskar intet Er.

MONDOR.

Jag finner mig mycket rörd af then wänskaps betydelsen hwar med ni behagar hedra mig; Och har wäl Lucile sielf således yttrat sin indifference i anseende til mig?

CLITANDER.

Nej intet just så uttryckeligen; Men hon har tillstådt, at hon älskar mig, och thet är intet likligt, at hon skulle älska oss bägge två på en gång.

MONDOR.

Swarföre icke thet? Kunde hon intet älska mig något litet, och Er mycket: Thet skulle intet hindra, at hon ju icke likafult kunde gifta sig med mig.

CLITANDER.

Oh, jag skal säga Er, at jag intet tror thet hon har et quintin kärlek för Er; Och jag är säker på, at hon intet gifter sig med Er; med mindre hon icke också kunde gifta sig med oss bägge på en gång: Nemligen, med Er litet, och med mig mycket.

MONDOR.

Hon har så lofwat Er Aftenskap?

CLITANDER.

Ja, min kära vän; Jag kommer nu at göra dig förtroende theraf, och tillika låta dig weta hwad willkor man har bifogat thetta Löftet. Du måste tu sammanhäntha all tin huktighet, min kära medaljkare. Ju mera tu här fog at wara mig emot, ju mera bör tu nu arbeta til min fördel. Thet är just rent ut sagt. Tu trodde för en stund sedan, så jag bad dig antaga mig, at thet war bara en flyktig lystnad som kom at mig, utan någon widare orsak, och thetföre wände tu allsammans til skämt; Thet förläter jag dig. Men tu kan jag låta dig weta, at min Etska och hela min wälfärd står i tina händer, och i samma stund tu gör mig til Frimurare, så gör tu mig och til ägare af Lucile, och endast genom thetta medlet kan jag bli hennes Man.

MONDOR.

Jag förstår Er, Clitander. Thet wil säja, at ni har lofwat Lucile, thet ni wil skänka henne wår hemlighet til Brud; gäfska.

CLITANDER.

Jag kan ingen ting mera dölja för Er, min kära Mondor. Thet är sant, jag har lofwat Lucile thet, på thet jag skulle kunna öfvertala henne at göra mig lycklig. Undra ni intet på thet förtroende jag har til Er, och skulle ni wäl kunna misbruka thet samma?

MONDOR.

Nej, Clitander, jag skal intet misbruka Ert förtroende; Men thet wore intet eller skäligt, at ni misbrukade min lätt sinnighet, och at jag satte wår hemlighet i fara.

CLITANDER.

Han skal intet löpa then minsta fara, min kära Mondor; Jag lofwar Er thet och swår at bewara then en honette Homme. Jag skal sedan inbilla Lucile alt hwad

hwad jag wil. Ni ser wäl, at hon endäst måtte förtro sig til mina ord? Låt mig säja henne en hemlighet, falsk eller sann, och låt henne sedan söka uplysning hos andra Frimurare; The säja henne straxt at jag bedragit henne: Hon finner så wäl, at hon intet kan få annor uplysning, och at för henne intet widare är at göra, än at tro mig på mina ord och upriktighet.

MONDOR.

På Er upriktighet?

CLITANDER.

Jag har noga undersökt alt ihopa; Jag har begripit altsammans; Jag wet wäl hwad jag gör, Mondor, antag mig allenast.

MONDOR.

Ni är honette Homme, min Herr Clitander. Ni wil at jag skal sätta Er i then nödwändigheten, at antingen förråda Medbröder eller bedraga en Husfru, på thet ni må få henne. Wacker disposition til at bli Frimurare?

CLITANDER.

Nå hwad ni är ensalbig, min kära Mondor, med Edra begrep om at bedraga? Så jag intet annat säjer Lucile, än en falsk hemlighet, hwad skada gör jag henne? Låt wara, at thet skebde henne litet orätt, woro thet wäl äntå at likna emot then fördel wi bägge funno theraf, förmedelst fullbordandet af vårt Giftermat.

MONDOR.

Jag erkänner min ensalbighet, Clitander; Men wi Frimurare hafwa then swagheten, at tro, at thet är ganska farligt göra tvenne stridiga förbindelser på en gång: Man bör wara beredd at hålla sina ord, när man lofwat en ting otwungen, eller ock intet försäkra något, när man twiflar på at kunna hålla thet. Alt annat förfarande synes oss wara owärdigt af en honette Homme.

Srimurarens.

CLITANDER.

Jag ser wäl Mondor, at thet blir tid på tala med Er på annat sätt; och at jag omsider kommer ined Er til thet yttersta.

MONDOR.

Thet woro illa.

CLITANDER.

Wil ni så anta mig til Frimaçon ?

MONDOR.

Jag kan intet.

CLITANDER.

Wil ni så säja mig Er hemlighet, utan at anta mig ?

MONDOR.

Innu mindre.

CLITANDER.

(Sättande på sig Satten.) War så så god och säg mig rum och tid, när wi i dag kunna råkas.

MONDOR.

(Betäckande sig.) Jag är genast färdig, Clitander. Men thet skulle görä mig ondt, at dräpa Er, och om ni tar mig Lifwet, så försäkrar jag, at ni thetwid intet winner: Ty ni woro sedan twungen at tala wid någon annan Frimurare, som intet bättre tar emot Er än jag giordt thet, och med mindre ni icke har then skickeligheten at kunna döda them alla, then ena efter then andra, så trofsar jag at ni någonsin får weta hwarken thetas hemlighet, eller blir antagen i thetas sällskap. Imedler tid, om thet kan förnöja Er, så wil jag följa hwar ni wil, allenast thet intet blir långt; Ty jag har en Ceremonie at förrätta, som ni wet, och jag måste wara tillbakars om en half tima, så framt ni intet bödar mig.

CLI-

CLITANDER.

Jag hade lust at döda mig self.

MONDOR.

Thet woro fortasse wägen.

Fjerde Intrådet.

MONDOR. CLITANDER. TRULS.

MONDOR.

Se, Clitander, hwartil är thet nödigt, at så ut-
sätta Er, och upphålla Er med mig at bli ut-
derrättad häröf, när ni har en gammal betient, som är
Frimurare. Se thet hwar han kommer.

CLITANDER.

Är Truls Frimurare?

MONDOR.

Utän twifwel är han så. Finnet ni intet någon för-
ändring hos honom?

CLITANDER.

(Betraktande Truls noga.) Thet synes mig wär-
teligen, som thet woro något. Du är så Frimura-
re, Truls?

TRULS.

Ja, min Herre, från hufvud til fötter. Tillåt,
at jag omfamnar, såsom Medbroder, min wördiga Öf-
wermåstare. (The omfamna hwarannan mysterieuse-
ment, och Clitander ser stint på them.)

MONDOR til Clitander.

Ni ilfånas at få wara ensammen med honom. Biid
til at läcka något ut honom. Jag lemnar Er allena;
Ty jag tycker thet ni intet mer lär ha lust at slås. (I
thet han går, gör han et teckn åt Truls, som äfwen
gör honom et teckn tilbakars.)

Sem

Semte Intrådet.

CLITANDER. TRULS.

CLITANDER.

S En hur böfvelen har tu burit tig åt, at tu blifwit
Frimurare?

TRULS.

Jag har wisat mig; Man har förhördt mig, och jag
blef antagen. Du kommer jag ifrån Logen.

CLITANDER.

Nå wäl min kära Truls, nu skal tu säga mig hem-
ligheten?

TRULS.

Min kära Truls! thet är et ömt talesätt, men nå-
got litet förmycket bekant. Allt hwad jag skulle kunna
göra, woro at kalla Er, min käre Clitander, jag, som
är Frimurare.

CLITANDER.

Kalla mig huru tu wil, allenaft tu säger mig hem-
ligheten.

TRULS.

(Spåtserar på Theatren för sig sielf, och Clitan-
der följer honom.) Håla tre, hon är likwäl ganska för-
underlig, thenna hemligheten.

CLITANDER.

Ganska förunderlig!

TRULS.

(Wändande sig til Clitander.) Och likwäl gans-
ka ensalbig.

CLITANDER.

Ganska ensalbig!

TRULS.

Ensalbig, men af widlyftigt innehåll, med allt thet.

CLI-

CLITANDER.

Enfaldig och af widlystigt innehåll.

TRULS.

Nej, jag hade aldrig trodt theu vara sådan.

CLITANDER.

Säg mig så snart, min goda Truls.

TRULS.

Om ni hade kunnat se, huru hiertat klappade i mig uti förmaket. Ther är et förmak också.

CLITANDER.

Jag wända någon an hade honom med sit förmak.

TRULS.

Jag fick en dubbel hiert-klappning, när jag hörde at man öppnade dörren til sielswa Logen.

CLITANDER.

Och så säg tu?

TRULS.

Jag öppnar omsider ögonen, och börjar at känna sakerna.

CLITANDER.

Jag beswår dig, at tu lär mig känna them också.

TRULS.

Ach! Hwad jag ångrar then tid, jag tillbragt utom Trinnurarenas samfund!

CLITANDER.

Tu gör mig otålig Truls.

TRULS.

Jag beklagar Er min Herre, at ni intet kan vara min Medbroder!

CLITANDER.

Tu bödar mig Truls, om th långre låter mig längta.

TRULS!

TRULS.

Och, hvad vil ni så jag skal säga Er?

CLITANDER.

Sin hemlighet.

TRULS.

Ni wet wål, at jag intet har lof thertil.

CLITANDER.

Lof, eller intet: Säg mig. Jag ger dig Twåhundrade Ducater thesfore.

TRULS.

Twåhundra Ducater?

CLITANDER.

Ja, Twåhundra Ducater.

TRULS.

Twåhundra Ducater . . . Nej.

CLITANDER.

Hör Truls, jag skal giöra tin Lycka.

TRULS.

Pappri.

CLITANDER.

Tu wet, at Lucile gifter sig med mig, om jag kan säga henne thenna hemligheten. Hon är mycket rik; Wil tu, at wi sky dela hennes goda? Jag ger dig hälften med mig.

TRULS.

Sy, min Herre; Intet mera sådane anbud. Finner ni intet sielf, huru nestligt sådant är för en sådan man, som jag är?

CLITANDER.

Min wån Truls, jag skal intet ge dig; Men jag skal taga ifrån dig. Jag är skyldig dig Syratsens Caroliner;

der; Nu låter jag dig weta, at tu aldrig får en styfwer,
förr än tu sagt mig din hemlighet.

TRULS.

Thet är då Tyratusend Caroliner förlorade för mig.
Men ni är intet skyldig mig fyllest Tyratusend Caroliner.

CLITANDER.

So wisserligen, jag är skyldig dig them, och äntå
litet mera.

TRULS.

Nej, min Herre, ni är mig intet skyldig så mycket.
Jag har blifwit förledd at wara Er litet otrogen wid nå-
gra tillfällen. Jag blygs öfwer at hafwa giordt thet,
men intet för at tilstå mit fel. Jag skal giöra Er riktig
räkning therföre, och ni må wara försäkrad om min up-
riktighet framdeles, såsom Trimurare.

CLITANDER.

Ah, ha! tu har bestulit mig. Wäl! om tu intet
säger mig Trimurarenas hemligheter, så skal jag låta
hänga dig.

TRULS.

Thet är ni intet i stånd til; ty ni har inga bewis.
Men thet skal intet hindra mig, at giöra Er rätt för alt-
samman, efter samwetet.

CLITANDER.

Nå, nå, tu är en honette Homme, intet egennytt-
tig: Men thet är en wis Mariana til i werlden. Har tu
wäl hört något talas om then Prinsessan?

TRULS.

Mariana. Hem! Ja. Thet är intet så underligt.

CLITANDER.

Oh! nej. Thet skal wäl något wara.

TRULS.

Men, må giöra . . . Hon är tåmmelig . . .

CLIT

CLITANDER.

Huru tå? Skulle hon wål wara god nog åt en så-
dan Karl som tu är?

TRULS.

Hum! Ni wet, at jag är intet trögkiörd.

CLITANDER.

Och om man skulle anbinda sig, at tiena Er hos
hennes höghet, så skulle thet wål intet komma Er så för-
trettligt före. Är thet icke så?

TRULS.

Ah! min Herre, min Herre, ni går för starkt på.

CLITANDER.

Ah! jag börjar finna, at fast man är Frimurare,
är man icke thes mindre Menniska.

TRULS.

Sag tror wål.

CLITANDER.

Nå wål Truls? Tu synes mig tankfull. Svara
mig tå. Om man skaffade tig Mariana. Ha? Truls.

TRULS. (Declamerar.)

(* Skäl jag wål säga Er then tankan som mig retar?
Jag qwåfwer'n, han får lif; Han smickrar och förtretar
Cupido alt för et mig then til finnes för . . .
Nej . . . alt hwad jag förmår, är at jag then förför.

CLITANDER.

(Såftigt.) Truls.

TRULS.

(Måst i samma ton.) Hwad behagar min
Herre?

CLI-

(*) Thet åt en Parodie af några Vers utur Cornelles Po-
lyeuchte.

CLITANDER.

Om tu intet låter mig få weta hwad jag begårdt,
så skal tu dö under min fåpp på ögnablecket, utan wida-
re formaliteter i Processen.

TRULS.

Thet skulle jag intet wilja råda Herrn til. Man tor-
de kanske sedermere giöra Herrn en helt formel Process.
Dch när ni hade slagit mig ihjål, tror wål Herrn at jag
tå skulle säja honom min hemlighet?

CLITANDER.

(Blidt.) Truls!

TRULS.

(Likaledes.) Min Herre!

CLITANDER.

Jag finner, at hwarken makt eller list uträttar nå-
got hos en Frimurare; Men haf tå åtminstone medli-
dande med mig.

TRULS.

Se thet är thet aldrastarkaste och slugaste grep min
Herre kunde bruka emot mig.

CLITANDER.

(Sastigt och gladt.) Hwad! min fåre wån;
Skulle jag wål ha funnit råtta wågen . . .

TRULS.

War intet så hastig at upwåcka Ert hopp. Men
hör, jag mötte nu på stunden en murare.

CLITANDER.

(Stortaligt.) Ja!

TRULS.

En simpel Murare.

CLITANDER.

Jag förstår.

D

TRULS.

Frimurarena.

TRULS.

Han sade mig, at han nyss wisat sig hos Öfwer-
mästaren til at bli Frimurare.

CLITANDER.

Nå wål!

TRULS.

Och at man hade tagit honom an, utan at göra
therwid någon swärighet, och nästan utan at förhö-
ra honom.

CLITANDER.

(Såftigt.) Ja, hwad går thet mig an?

TRULS.

Kan hända, at uti thenna enfaldiga Muraresyslan
ligger någon förborgad dygd, som i synnerhet gör en
stickelig at bli Frimurare. Om ni nu wille fresta på, at
gå igenom thet första Handtwärket, för at komma til
thet sedware, så framt thet icke skulle falla Er beqwäm-
ligare, at stiga i mit ställe, och tienna mig någon tid;
Ty man har intet heller giordt mig många swärigheter
eller frågor.

CLITANDER.

Th, tu gruswelige Truls. På thet sättet erkänner
tu nu then godhet jag haft för tig uti tijo års tid.

TRULS.

Nej, min Herre, jag är intet otacksam. Ni har
behagat lefwa med mig, snarare som en wän, än som
en Herre; Jag har haft del af Edra nöjen, ni har be-
wiljat och öfwerseedt alt. Thet har jag ock erkändt med
tacksäijelse och med ånger; Jag känner thet i dag mer,
än någonsin förr, och then syflan jag nu har antagit,
skal fördubbla min wördnad och tilgifwenhet för Er.
Jag har låtit Er längta en liten stund, och ber nu öd-
minskast om förlåtelse; Thet har endast skedd för at låta
Herrn

Herrn sinna hwad orätt min Herre gör mig, så han äskar utaf mig en omöjlighet. Befall mig alt annat. Ni skal få se mig som en blixt fullgödra Edra befallningar, så snart the intet äro stridande emot min heder, och then förtegenhet jag är skyldig mina Medbröder.

CLITANDER.

Jag står hel förvirrad. Aldrig har något händt mig så besynnerligt. Men Truls, är thet intet möjligt, at tu kan hjälpa mig med något råd uti thet tillståndet jag är?

TRULS.

Se här, alt hwad jag kan råda Er: Jag har hört säjas, at man sündom har antagit uti en Loge the ämnen, som hos en annan blifwit förskutne. Then, hwardan jag kommer, är ännu församlad; Gå thit, thet är just fierde Porten ifrån thetta Huset. Wiså Er, och låt Er ingen ting märka om hwad som händt här emellan Er, Møndor och the tvenne andre. Hwem wet hwad som kan hända?

CLITANDER.

Tu har rätt, Truls, thet är thet endaste medel jag ännu har at taga, och jag tager thet.

TRULS.

Gå så snart, här är ingen tid at förlora.

CLITANDER.

Fyra Portar här ifrån?

TRULS.

Ja, på samma sida.

Siette Inträdet.

TRULS. (Allena.)

Slapp jag så thet första anfallet. Jag hoppas, thet jag wäl med tiden skal få honom at bli billig.

Siunde Intrådet.

TRULS. MARIANA.

MARIANA.

Ah! är tu thet, Truls? Min Fru är uti en för-
sträckelig otålighet angående Clitander. Wet tu
om han blir Frimurare?

TRULS.

Thet wet jag intet; Men jag äret, jag.

MARIANA.

Tu, är tu thet?

TRULS.

Jag blef thet allenast för några minuter sedan, och
blir thet för all min Lifstid.

MARIANA.

Lappri, tu skal intet inbilla mig thet; Jag skal
snart se om tu säger sant; Min Far war thet, gör mig
något tekn.

TRULS.

Giorde tå tin Far Frimurare, tekn?

MARIANA.

Så många jag wille.

TRULS.

Och hurudane woro the thet tekn, låt mig se
för ro skul?

MARIANA.

Han giorde mig många; Men min sann har icke
jag glömt them.

TRULS.

Säkert tekn, at han inga giorde dig. Ty Frimu-
raretekn glömmas aldrig.

MARI-

MARIANA.

Tu skal forstå, at jag sielf intet mins at göra them; Men om jag ser dig göra them, kan jag strax känna igen them.

TRULS.

Tu känna igen them.

MARIANA.

Genast.

TRULS.

Just therföre gör jag dig inga.

MARIANA.

(A part.) Min sann lär han icke vara thet. (Til Truls.) Jag ber dig bara om et enda, min käre Truls, thet aldraminsta af alla, om du wil.

TRULS.

Wänta, se på, jag skal gå som en Frimurare; (Han går af och an mycket naturligt.)

MARIANA.

(Sedan hon noga sedt på honom.) Ah! se thet, wärkeligen gick icke min Far på samma sättet. Du är Frimurare, min lille Truls; Ja, jag känner igen dig. (Hon wil samntaga honom: Han skuter henne ifrån sig.)

TRULS.

Wänta, wänta. Man samntar intet en Frimurare på thet sättet.

MARIANA.

Oh! han är thet wärkeligen.

TRULS.

Du tror så, at jag är thet nu?

MARIANA.

Jag är thet om öfvertygad.

D 3

TRULS!

TRULS.

Men om jag intet, woro thet, hwad skulle tu wäl
tseka therom?

MARIANA.

Nej, nej, tu äret; Jag bedrager mig intet.

TRULS.

Wäl tå, jag är så; Men tu har bedragit mig; Ty
jag har intet gädt som en Frimurare.

MARIANA.

Godt, godt! tu wil sadla om nu; tu har börjat;
tu wil wända om; Men jag skal intet theraf bli tubbad,
och om tu intet nu, säger mig alt thet öfriga; så skal jag
säga för alla Menniskior hwad jag wet.

TRULS.

Så, så, man tu, alt hwad tu wil; thet förjer jag
intet före; Men wet, at tu förstår eller wet ingen ting,
och at tu aldrig får weta något mera.

MARIANA.

Om tu säge uti hwad orolighet min stackars Fru
hon är, och wisse hwad thenna nyfikenheten är för en
plåga, så gjorde tu aldrig sådant motstånd.

TRULS.

Jag har nu på stunden emotgådt min egen käre Her-
re, som är uti samma tilstånd. Och jag älskar dig långt
mer än tin Fru; Eror tu tå, at jag skulle giora thet för
henne, som jag intet kan giora för dig.

MARIANA.

Jag woro dig mera förbunden, om thet woro
för mig self. Men jag ser nog, at tu intet älskar mig
mera.

TRULS.

TRULS.

jag

TRULS.

Jag älskar dig icke allenast; utan jag kan låta dig weta, at tu och skal älska mig.

MARIANA.

Jag! skulle jag älska dig, efter thet afflag tu giordt mig!

TRULS.

Ja, jag wet hwad jag säger, och wil så wad, om tu har lust.

MARIANA.

Må giöra, sätt up tin Frimurare hemlighet.

TRULS.

Kanske tu har något som är hemligt at sätta i wad emot mit. Men låt oss lemna våra hemligheter, och se allenast wäl på mig. (Diverses jeux de Théâtre.) Tu måtte genast tilstå, at tu intet hatar mig.

MARIANA.

Jo, thet försäkrar jag. Jag hatar dig mycket nu på stunden.

TRULS.

Godt. Tekn at tu skal älska mig genast. Se här, se på mig . . . Märker tu intet något?

MARIANA.

Alldeles intet.

TRULS.

Ah, tala alswarsamt; Tu börjar ju at känna något hos dig för mig.

MARIANA.

Mycket litet.

TRULS.

(Häufigt.) Ganska mycket. Se ännu Htet på mig, jag ber.

Krimurarena.

MARIANA.

(A part.) Nå han kan håra!

TRULS.

(Håstigare.) Thet går à merveille; ånnu, ånnu.

MARIANA.

(Nåstan a part.) Skal jag låta fånga mig?

TRULS.

(Ganska håstigt.) Ah! tu står emot, tu wånnder bort ögonen, se wål på mig, jag beswår tig.

MARIANA.

Ah! han drar af med mig.

TRULS.

(Sedan han litet sedt på henne, med mycken upmärksamhet.) Thet är gjordt; Jag har rördt titt hierta. Jag segrar: Du ålskar mig omsider. Ja, tu ålskar mig, tåcka Mariana.

MARIANA.

Min sann, jag tror han har rått nog.

TRULS.

Ach, för thenne gången bör man samntagas. (Han tar henne i famn.) Jag har funnit min kärlek ökas alt efter som han frambringade tin. Nå jag har blifwit mer kär, sedan jag blef Krimurare? Hwem hade skolat sagt mig, at jag skulle ålska tig mera, ån jag hit tills har gjordt.

MARIANA.

Men säg mig, Truls: Bedrar tu mig intet? År thet wist, at jag wårkeligen ålskar tig?

TRULS.

Ja, min tåcka Mariana, tu kan gjöra råkning på tin kärlek för mig. Du ålskar mig, tu gifter tig med mig,

mig, och tu skal likafullt älska mig, fast wi bli gista tillsammans.

MARIANA.

Och efter tu är så bestedelig, så är thet nog af, at tu är min älskare; och onödigt at jag gifter mig med dig.

TRULS.

Nej, nej. Tu gifter dig med mig; Jag wet wäl hwad jag säger.

MARIANA.

Men skal jag då aldrig få weta något af tin hemlighet?

TRULS.

Nej, Mariana, jag kan aldrig säga dig något.

MARIANA.

Med alt thet, skal jag ändå få weta något.

TRULS.

Farmål min lilla wän; tänk wäl på tin kärlek. Du kommer tin Fru, som ännu skulle plåga mig mera; thet före måste jag gå. Jag får se dig med thet snarasta.

Åttonde. Inträdet.

MARIANA. LUCILE.

LUCILE.

SÄ wäl, hwad mytt, Mariana? Har tu sedt Clitander? Har tu sedt Mondor? Hwarföre lopp Truls ur wägen?

MARIANA.

Truls han geef undan, på thet Fruen intet skulle plåga honom med at uptäcka något; Ly Fruen måtte weta, at han är Frimurare.

LUCILE:

Swem! han?

Srimurarena.

MARIANA.

Ja, redan för en half tima sedan.

LUCILE.

Och han har intet sagt sin Herre hemligheten?

MARIANA.

Nej, intet för mig en gång; och han läser aldrig såja och then. Jag har nu legat honom öfver hela långa stunden, allt sen jag gick ifrån Frun; Och kan väl Frun gifva hwad knep han har spelat mig? I stället för att ge mig del af sin hemlighet, så har han gjordt mig får åt sig, intet annat jag förstår, och han påstår, att jag skal gifva mig med honom.

LUCILE.

Kan hända thet är och hans endaste hemlighet. Men! skal jag då intet på något sätt få weta hwad jag åstundar?

MARIANA.

Knapt nog, så framt wi intet hitta på något nytt Krigspus . . .

LUCILE.

Oh, tig med tina Krigspus. Allt hwad jag kan säga dig är thet, att tu är et odugeligt Hon.

MARIANA.

Wänta litet, min Fru, wänta litet. Thet faller mig in . . .

LUCILE.

Låt bli mig, säger jag. Väl. Ther kommer Mondor. Gå tin wäg straxt.

MARIANA.

(Under thet hon går.) Nå, nå, jag skal, kan hända, intet wara henne så oduglig, som hon tror.

Uljon=

Tijonde Inträdet.

LUCILE. MONDOR.

MONDOR.

Jag har nu ärnat mig till Er, min sköna Fru, till at begära en gunst af Er.

LUCILE.

Och hwad då, min Herre?

MONDOR.

Wår Ceremonie, min Fru, skal nu börjas, thet före wil jag be min Fru, thet hon är så gunstig och lånar of thenna Salen och Kammaren brede wid.

LUCILE.

Jo, alt för gerna. Men, har då Clitander ingen ting wunnit?

MONDOR.

Skulle hon wäl kunna tro, min Fru, at jag kunde willfara Clitander, sedan jag nefat Lucile?

LUCILE.

Nå wäl då; Jag wet nu hemligheten, jag, och kan säja Er thet.

MONDOR.

Kan hända then är liten nog.

LUCILE.

Så liten, min Herre, at en Person, som dyrt nog har köpt honom, ledsnade wid honom genast; Och har aldrig sedermera kunnat giordt sig af med honom efter Prix - Couranten. (*)

MONDOR.

(*) En Actrice wid en Opera, som fått weta thenna hemligheten, för et nog dyrt pris, lemnade nästan et sådant swar at en Förlämnad Herre, som wille förstå må henne at säja honom thensamma.

MONDOR.

Thet thet begriper jag intet; Ty then, om hwilken min Fru nu talar, är then bästa ibland hela tioget af Caffé - Hieltar.

LUCILE.

Nå hör på nu då; är thet icke sant. Wil ni tilstå, om thet är sant?

MONDOR.

Låt höra, min Fru.

LUCILE.

Ert ändamål är intet annat, än at roa Er at Allmänna hovens nygirighet. Hela Er hemlighet består theruti, at thet intet är någon. Och Er Ed innehåller allenast, at intet säja, thet ni intet hafwen någon hemlighet.

MONDOR.

Wi kunna roa oss at Allmänna hovens nygirighet, utan at thet är vårt ändamål. Hwad åter Eden angår, så kan jag intet säja Fru, om wi göra någon, eller ej.

LUCILE.

Och hemligheten då?

MONDOR.

Hwad then widkommer, så må Fruen tro at thet ges, och som är mycket ansenlig och wyrdig.

LUCILE.

Och jag är öfwerthygad om, at thet är ingen ting mindre, än hwad ni nu behagar säja.

MONDOR.

Om ni therom är öfwerthygad, min Fru, hwarföre gör ni mig då så många frågor?

LUCILE.

Jag wet intet sielf; thet synes, at min nygirighet upretas af sig sielf, och at hon gör sig angelägen om at

föröka sitt ringa ämne. Thet är sällsamt! Jag hade ännu hundrade saker at fråga Er om. Ach! hwad jag är föllig med mina frågor: Jag finner nog, at the äro både löjlige och obillige; Och likwål tycker jag om at giöra Er them, samt afhör med synnerlig åtrå Edra swar, som likwål anten ingen ting underrätta mig, eller hwilka jag intet tror. Jag wet at Edra hemligheter ingen ting kunna gagna mig: Swårt om, the torde wara mig skadelige om jag wisse them; Och kan ni wål gifva, uti hwad asseende jag så mycket åstundar at bli underrättad therom? För at kunna sedermera roa mig med thes utspirande för alla Menniskior? Nej, aldeles intet: Utan endast för thet nöjet, at bewara then samma hos mig. Sådän tanka lærer synas Er wara för mycket hos et Fruntimmer. Men han är likwål ren. Jag undrar intet på, at man intet kan tåga, tå man allenast warit medelmåttigt nyssiken; Men tå man warit thet i thet högsta, så är man mån om at bewara thet man har sig bekant, och man finner en lufsigheit, at ensammen nyttia thet man med så mycken brånad har åstundat. Med et ord: Ingen ting är så naturligt, som en öfvermåttan stor nyssikenhet, fölgd af en åswen så stor förtegenhet; Och se thes utaf kommer också, at wårt Rion kan bättre förtiga en hemlighet än Ert.

MONDOR.

Jag är rätt så mycket öfvertygad om Er förtegenhet, som Er nyssikenhet.

LUCILE.

Om then sednare är ni thet intet nog ännu, Mondor. Betänk, at jag är et Fruntimmer: at jag är ännu ung: At nygirigheten är then starkaste begärelsen hos mit Rion och min ålder; at thenna begärelsen hos mig har stigit til sit aldråhögsta; At jag hwarken kan lefwa lyckligt, eller lefwa, med mindre then blir tillfredsstäid, och at ni är then aldrågrimmaste af alla Menniskior, om
ni

ni intet har medlidande med mit tillstånd. Om ni kunde inbilla Er, min käre Mondor . . . Nej, ni begriper aldrig, huru stor min åstundan är at få weta Er hemlighet.

MONDOR.

Behageligaste Lucile, ni försätter mig uti then all-
dråhårdaste och ömaste frestelse jag någonsin kan komma
uti. Ni känner intet all then ömhet jag har för Er.
Min kärlek har varit fruktbar. The häftigaste begärel-
serne äro intet alltid the synbaraste; Och thet som måst
plågar mig, är, at ni fördubblar min åtrå thetta grym-
ma och tillika smickrande ögnablicket, på hwilket jag ser,
at jag kunde wara lycklig, men kan litwål intet blif-
wa thet.

LUCILE.

Nej, Mondor, ni kan intet bli thet, om annars Er
Lycka kommer an på mig, och ni nekar at fullgöra min
åstundan. Intet thetfore, at jag har någon wederswilja
för Er: utan jag måste mot min wilja tilstå, at jag,
kan hånda, älskade Er mera, om jag hade mindre orsak
at skatta Er högt. Och jag wet intet ännu om jag icke
wårderar Er mer? Så mycken förtegenhet har förmo-
deligen sin goda grund. Jag kan åtminstone intet hindra
mina misstankar.

Tijonde Intrådet.

LUCILE. MONDOR. CLITANDER.

CLITANDER.

SAn råkar så nu intet mera Lucile, utan i sällskap
med Mondor.

LUCILE.

Tör hånda ni ser mig thet sidsta gången, Clitander.

GLI.

CLITANDER.

Swad? Har ni blifwit dens? Ni tyktes likwål be-
gå Er rätt wål tillsammans. Huru lycklig är man icke,
när man är Frimurare, Öfvermästare?

MONDOR.

Ni skulle, min sann, wara mycket lycklig om ni
woro en af mina minsta Läringar, min Herre. Ni skäl-
ler Er förnögd; Men utmärker therigenom, at ni är oro-
lig, ja äfwen bedröfwad. Swad fattas Er? Har ni
åter warit åstad at erbiuda Er hos någon annan Loge,
och fått afflag, hwarest ni intet blifwit antagen? Thet
skulle min sann förtryta mig, min Herr Clitander.

CLITANDER.

Ni borde spara, at tala således åt mig, min Her-
re! Se här, min Fru; Han är min medålskare; Han
lär göra allt hwad han kan, at hindra wår Lycka: Thet
kan jag berättat Er: Han är intet hurtig: Jag har we-
lat reta honom med äran; Jag har eftertryckeligen sagt
honom mit tillstånd; Jag har sagt honom allt rent ut;
Att ni älskar mig, at jag wille upptäcka för Er Frimura-
renas hemlighet, at ni med thet willkoret wille gifva Er
med mig, och at min Lycka woro uti Edra och hans
händer: Men ingen ting har kunnat haft någon wärkan
hos honom. Thet är ännu hans grep, som jag tror mig
böra tillskrifwa, thet afflag jag fått uti then Logen,
hwarifrån jag nu kommer. Låt intet narra Er, min
Fru: Ero mig, gör Er qwitt Er nysskenhet. Swad
båtar ändteligen, at jag är Frimurare? Jag är honnet
homme, och emedan ni älskar mig . . .

LUCILE.

Nej, mit mått är tagit. Jag bror mig intet mer
om alla Mansfolk i werlden. Jag misstror them alla li-
ka mycket. (Til Clitander.) Ni kan intet fullgöra
Ert

Ert löfte, min Herre: Jag tar ock mit tillbaka. Jag wil intet ha Er, Clitander, emedan ni intet är Srimurare, ej eller Er, Mondor, efter ni året. Slåf nu, gode Herrar, om ni finner så för godt.

Ellofte Intrådet.

MONDOR. CLITANDER.

MONDOR.

SÖlg henne Clitander, på mina ord. Jag är Er medålfare, utan at wara Er owän. Hennes ut-saga rör i synnerhet mig: Men i anseende til Er, är thet bara en egenfinnighet, som i en hast kan ombytas. Jag har märkt, at Lucile har wärkeligen benågenhet för Er. Fölg henne säger jag Er. Jag twiflar intet med mindre ni icke öfvertalar henne.

CLITANDER.

(Omfamnande Mondor.) Du har rått min kära Mondor, och jag förlåter dig alt, om jag får Luoile.

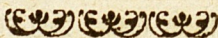

Tolste Intrådet.

MONDOR. (Allena.)

Således ser jag nu mit hopp tynas bort, under thet at thet södes.

Ande på Andra Acten.

Fredie

Tredie Spningen.

Första Intrådet.

MONDOR, såsom Frimurare. Hans Kammar-Tienare lifaledes. Fyra upvak-
tande Bröder.

Kammar-Tienaren.

WAn väntar Er, min Herre. Timan är redan
inne. The måste af Bröderne äro i Logen.

MONDOR.

Och the, som böra bli antagne, äro the komne?

Kammar-Tienaren.

Ther är en.

MONDOR.

Låt honom komma hit in, och the andre efter som
the komma.

Kammar-Tienaren.

Jag är ock befalt at säga Herrn, thet man förer hit
et nytt ämne, som Herren ännu intet har sedt.

MONDOR.

Wäl, man kan förhöra honom här. Jag skal
imedlertid gå at se våra Bröder klåda sig, och jag kom-
mer straxt åter. (Kammar-Tienaren går ut.) (Mon-
dor til the andre.) Ni aktar imedlertid ihenna dören.
Ni then ther, och ni två följn mig.

Andra Intrådet.

TRISSOT. Kammar-Tienaren. The twen-
ne wakthafswande Bröderne.

(Man uphissar Lusterne och the wakthafswande haf-
wa dragna Wårjor i händerne.)

☪

Kam.

Kammar: Tienaren til Trissot.

Thet är här, min Herre, som ni måste wänta till
man börjar. War så god och ge mig Er Wärlja.
(Trissot ger honom sin Wärlja och begynner darra.)
Jag kan säja Er, at första anseendet af denna Cere-
monien kan giöra Er bestört: Men jag wil likwäl för-
moda, at man intet behöfwer upmuntra Er at wara wid
godt mod. (Går ut.)

Tredie Inträdet.

TRISSOT. Wäkten.

(Trissot seende Kammar: Tienaren gå ut, ser noga
på Wäkten och alt hwad som är i Salen.)

TRISSOT.

Så börjar jag frukta. Men hade jag intet förlorat
wettet, när jag gaf mig hit, at låta fångsla mig
så här, utan at weta hwarföre, eller på hwad sätt?
Men jag måtte wara en tol; Här är ju ingen ting, at
frukta före. Wä jag är then endaste? Ah! jag må
trösta mig så mycket jag wil, så fruktar jag ändå alt.
The weta wäl, the förbannade Frimurarena, uti hwad
ängslan jag är här. Kan man wäl giöra sig et så grymt
nöje, som thet, at plåga en ärlig Karl? Nej tänk huru
the ther Karlarna bekifa mig. (Han ser åter på Wä-
kten, then ena efter then andra.) Ah! hwad man
är olycklig, när man intet får en gång frukta efter be-
hag; At wara en frukta, och likwäl tvingas at ställa sig
modig. (Han löper til en af Wäkten.) Hör min wän,
jag ber Er, war så god och släpp mig ut.

Wäkten.

Thet låter intet giöra sig.

TRIS-

TRISSOT.

Jag dörr rätt nu af räddhoga.

Wakten.

Thet är mig ofäkt.

TRISSOT.

Se här Dolf Caroliner; Jag har nu intet mera hos mig.

Wakten.

Min Herre, jag är Frimurare.

TRISSOT.

Jag finner nog, at jag ger Er för litet; Men betänk, at jag intet är rik: Jag kan äfwen tillstå, at jag tbersföre hade blifwit antagen gratis. Men wänta, jag wil ge Er min Sedel på Trettio Ducater, och låt mig genast slippa ut, jag bet för alt hwad Er är fäkt.

Wakten.

Thet kan intet ske. (Trissot wil gå ut par force, men Wakten nappar honom i axlen.) Nej, min Herre, nu hör ni oss til, och är så god och blir qwar.

TRISSOT.

Ah! jag tror thet är hin starke som håller fast mig. (Wakten släpper honom, och stöter honom fram på Theatren.) Ja, jag har intet bättre förtient, hweni bad mig gå hit? Thet war ju thet min Hustru sade mig. (Man stöter eller slår två slag innan före, och twenne Bröder komma hastigt in.) Ah! se thet äro the, min räddhoga fördubblas.

Ena Brodern.

Se nu Bröder, bind genast för ögonen på honom.

TRISSOT.

Aj, nu bår thet til fiälls, skal man binda för ögonen på mig?

Andra Brödren.

Ja, utan twifwel, thet är början af Ceremonien.

TRISSOT.

(Gråtande.) Ehen begynnelsen til Ceremonien hör böfveln til, man fattar mig först i halsen, och sen drar man til. (Bägge Bröderna skratta.) Ja, skratta, stygga följe, endast gjorde för at plåga Wänniskioflåttet. Ach! min Hustru, min stackars Hustru, hwad skulle tu wål säja, om tu wiste mit eländiga tilstånd? Ach! om jag kan bara komma hän, så skal intet någon få mig hit mera. (Bägge Bröderna skratta ännu mera.) Ach, Edra skalkar, som le åt min plåga, jag wet intet hwad som hindrar mig, at jag intet karnyfflar up Er bägge två. (Man slår twenne hårda slag på dören.) Ach, utan twifwel kommer them flere til hielp. Jag skal hugga these i lufwen tills the andre komma. (Han wil rusa på them, men the hålla honom.)

Sierde Intrådet.

ARISTE, som Frimaçon. TRISSOT,
CHRYSOLOGUE. MARIANA för
flådd. Kammar-Tienaren, som Frimaçon.
Ewenne Wakter.

ARISTE til ena Wakter.

Wad är thet för buller wi hörde?

Wakt:

Wakten.

Åh, ingen ting; thet war allenast Herren här, som
blef rädder och wille på dören.

CHRYSOLOGUE.

Smad! min Herr Trissot, är ni nu rädder? Och
för en liten stund sedan syntes ni wara så modig.

TRISSOT.

Jag har sedan mycket förändrats, min Herr Doctor.
Jag är nästan död. Rån på min puls.

ARISTE til Trissot.

War utan fruktan, min Herre. Här kommer war
Öfvermästare. (Trissot gör et språng af räddboga,
och Lustreerne släppas ned.)

Sjette Inträdet.

Personerne af förra Scenen. Sex utwak-
tande Bröder. Åtta Frimurare. MON-
DOR; alla med Förkläden &c.

(The komma in två och två, och Mondor sidst
emellan twenne Bröder. The twenne första Fri-
murare, under thet the gå in, se på hwarann
nan och små: le.)

LEANDER som Frimagon.

Ördige Öfvermästare! Innan någon ting före-
tages, tillåt at jag kastar mig för Er Höghets
fötter, och framför et twifwelsmål, som mer än en ti-
mas tid har orvat mig.

MONDOR.

The som intet ärw Bröder gå på sidan. Säg nu:

E 3

LEAN-

Frimurarena.

LEANDER.

Jag utber mig intet Er nåd: Utan dömen mig efter Lagens aldranogaste föreskrift. Tu mera jag blir allvarligen straffad, ju roligare blir mit sinne.

MONDOR.

Håll up. I Bröder, som ännu intet äro blesse Mästare, gån och å sido; kan hända at I intet bören höra hans bekännelse. Fortfar.

LEANDER.

Sedan jag fullgjordt Er befallning, gick jag uti et Hus, hwarest jag råkade tvenne af våre Bröder. Wi kände hwar annan intet straft; Men wi woro mästendels altid wid sidan på hwarannan, som ni wet. Man skilbe of åt: Men straft thepå woro wi åter tillsammans. Hela sällskapet blef thet warse, och frågade of orsaken thet til. Och til all olycka fälde jag thet ordet . . .

MONDOR.

Swara mig utan förvirring. Vad es ingen ting til thet ordet, hwaraf man kunde utgrunda thes förstånd?

LEANDER.

Nej, wördige Öfvermästare.

MONDOR.

Intet eller skafwade ni til något af the sju egentliga orden?

LEANDER.

Nej, jag swår wid thenna Winkelhaken, som är hängt på Ert bröst.

MONDOR.

Wi har intet eller utmärkt något af the tolf Teckn uti war Diurets?

LEAN-

LEANDER.

Dej, wid then Måttstäck ni håller uti Er höggra hand.

MONDOR.

Äh! på thenna mysterieuse Måttstäcken. Gå, min Broder, gif Er tilfreds thenna Laggränsheten wid et så litet fel, går mig i borgen för Er försiktighet framdeles.

LEANDER.

Ni skänker mig Lifwet, wördige Öfvermästare. O! at ni måtte länge lefwa uti then stora Kretsens medelpunkt, och at ödet's förträffliga Cirkel måtte nog utwidga sina ewiga ben, under thet han drager Edra dagars omkrets.

Siette Intrådet.

The förre och en Broder.

Broderen.

(Äfter en diup bugning för Mondor.)

Öfverdige Öfvermästare, en Främling som nyligen ankommit hit til Staden, säger sig vara en Broder af then stora Societeten, och begär blifwa införd uti Logen, til at aflägga för Er sin diupaste wördnad.

MONDOR.

Låt honom komma in.

Siunde Intrådet.

Främlingen och the förre.

Främlingen.

Wad Lycka är icke för mig at få omfamna then wördige Öfvermästarens knän, och hwad är icke

en Främling lycklig, hwilken med wiupaste wördnad får lösa then Måtenhet, som är hedrad med at wara uti hufwudets, för then stora och löstiga Societeten, wår da händer.

MONDOR.

War wälkommen ibland oss, ni, som säger Er wara en Broder, men tillåt mig, at något litet twisla om Er upriktighet.

Främlingen.

Hwad, wördigaste Öfwermästare, kan ni et ögnablick twisla på, at jag är antagen uti Er höga Societé, eller tro mig wara mäktig at salsfeligen betiena mig af en titel, för hwilken jag wille gifwa thet käraste jag har i werlden.

MONDOR.

Låt thet intet förtröta Er! Ni wet, om ni är en Brod, at man intet bör låta öfwerumppla sig.

Främlingen.

Thet är sant, men til at wisa thet jag är hwad jag sagt, så önskar jag, at then första Bägare Krut jag dricker, må kasta mig så högt i Lusten, som en Centner Käffelkrut skulle kunna giöra thet.

MONDOR.

Haf på at swärja. Jag skal äntå snart utforska sanningen; Säg mig, af hwad Profession är ni?

Främlingen.

Wördigaste Öfwermästare, jag är . . .

MONDOR.

Jag ser, jag ser. Säg mig Ert namn?

Främlingen.

Jag heter Alexander, Jacob, Zacharias, Joachim, Carl, Isaac, Philibert de Bolietanus, Ribbare af blå och

och röda, och förnämsta Winprofwaren af thet, som är
destinerat för then löfliga Societeten.

MONDOR.

Men är ni wärkeligen Murare?

Främlingen.

Sag gior mig en ära af at wara thet.

MONDOR.

Hwarföre är ni Murare?

Främlingen.

För at komma utur mörkret.

MONDOR.

Hwad har ni sedt utom mörkret.

Främlingen.

Tre stora Ljus.

MONDOR.

Hwad betyda these tre stora Ljus?

Främlingen.

Topas, Hyacint och Lapis.

MONDOR.

Hwar uppå känner man en Murare?

Främlingen.

På Teltu, Widunder och Orden.

MONDOR.

Säg mig en Härlinges Ord?

Främlingen.

Säg mig första Bokstafwen, så skal jag säga Er
then andra.

Scrimararens.

MONDOR.

S.

Fråmlingen.

A.

MONDOR.

J.

Fråmlingen.

A. C.

MONDOR.

Svad vil thet ordet Gajac säga?

Fråmlingen.

Thet är namnet af et Rum på ena sidan af Salomons Tempel, hwarest Lärlingarne undsingö theras Lön.

MONDOR.

Säg mig Gefällernas Bokstäfwer?

Fråmlingen.

B. J. A. K. J. N.

MONDOR.

Svad betyder thet ordet Biakin?

Fråmlingen.

Thet är namnet af et Rum på andra sidan af Tempel, hwarest Gefällerna singö theras Lön.

MONDOR.

Svad bredd hade these bägge Rummen?

Fråmlingen.

Femtiofwa famnars Diameter.

MONDOR.

Svar har ni blifwit antagen?

Fråms

Främlingen.

Uti en ordentelig och wäl inrättad Loge.

MONDOR.

Hwar är thenna Logen?

Främlingen.

Uti Josaphats Dal, hwarest aldrig någon Tupp
 har galit, Dwinna skvalrat, Häst gnågat, Ox rå-
 mat eller Leijou rylit.

MONDOR.

Hwarpå är han grundad?

Främlingen.

På trenne stora Pelare.

MONDOR.

Hvilka äro the?

Främlingen.

Wisheten, Styrkan och Skönheten.

MONDOR.

Huru war ni klädd, när ni blef antagen?

Främlingen.

Intet naken, intet klädd, utan bägge delarna.

MONDOR.

På hwad sätt är ni ingången i Templet?

Främlingen.

Genom en Windeltrappa, på hvilken man går up
 genom 3, 5, 7. Och jag hade ingen Metall, emedan
 så man upbyggde Templet woro Cedrarna från Libanon
 redan tillhugne, och man hörde ther intet buller.

MONDOR.

Hurulunda har ni blifwit antagen?

Främ-

Stråmlingen.

Genom trenne stora slag: Klappa, så låter man up för Eder. Söker så skolen I sinna, och begiäret så skolen I så: hwilka tre slag hafwa skaffat mig en Bisittare, som har satt mig Wäran i handen, och låtit mig resa från Middagen til Midnatten, från Ustonen til Morgonen. Jag har funnit uti Logen thet, som Meniskliga förnuftet intet kan begripa, ögat se eller händerna röra. Formen af Logen war en fyrkant, lång ifrån Öster til Wäster, hög ifrån Jorden til Himmelen. Logen war öfvertäckt med et Täck af Azur öfwerfrödd med Stjernor, lika med Wäggbonaden. Ther är allenaft tre Fönster. Et åt Middagen, thet andra åt Upgången och thet tredje åt Nedergången, ther är intet Norr ut, ty Luset kommer intet therifrån. Öfvermästarens Rum är i Öster, första Bisittaren i Söder och then andras i Wäster, hwilket gör en fullkomlig Loge, hwadan alla tre kunna ställa arbetarne i arbete; Lärningarna, warande ännu i mörkret, äro Norr ut.

M O N D O R.

Ah! genom alla thesa Teknen ser jag at ni är Murare. Se här, lys thema Winkelhaken til tekn af Er antagande ibland oss. Barn, erkänner Eder Bror, sågen honom, och jag önskar han må göra sig wärdig then hedren som man gör honom, i thet man antar honom i Societeten. (Til the andre) Nu kunna ni komma närmare gode Herrar. (Seende på Mariana) Thet är förmodeligen om theme Herrn man har talt at mig?

A R I S T E.

(Sörande fram Mariana.) Ja, min Herre, thet är jag, som har fördt honom hit, och tar mig then friheten at föreställa Er honom. Jag har intet then äran at synnerligen känna honom til Person, men jag war til förene

förene en särdeles wän af Hans afledne Far, som war
Frimurare Mästare, och et ganska wärdigt ämne.

MONDOR.

Jag twiflar då intet, at icke Sonen ärst sin Fars
dngder; Jag gör theföre ingen swärighet wid at antaga
honom, efter han är Mästare Son; Men, min Herre,
huru gammal är ni?

MARIANA.

(Rödnar och swarar häpen.) Min Herre . . .
jag är . . . in emot . . . Alderton är.

MONDOR.

Min Herre, ni hefterar wid Er älder söm et Qwin-
folk. (Mariana rödnar ännu mera.) Jag har alle-
nast gjort Er thenna frågan, emedan jag fruktade thet
ni skulle wara för ung til at komma i vår Societee.

MARIANA.

(Med friskare air och ton.) Jag är Alderton är,
min Herre.

MONDOR.

Wi ha anledningi at hoppas, thet ni lär göra
wår Orden mycken heder uti Fruntimrets sinen. Ni
har wärfeligen en kropps gestalt och en physiognomie, som
kan hos them göra stort intryck.

MARIANA.

Min Herre, jag här ännu intet blifwit warse, at
Fruntimen ansedt mig med någon synnerlig gunst, och
jag wet intet om thet är någon hämb hos mig, eller en
prävention öfwer theras tofheter, at jag intet gör mig
stort begrep om thet nöjet man skunde ha, at leswa hop
med them.

MON

MONDOR.

Jag gillar intet thet ombömet: Jag förmodar at ni snart får andra tankar: Jag vågar äfwen at försäkra Er thet om, i thet ja antag Er i vårt sällskap: och jag ädre mig thet på så stor räkning, så at jag intet kan hindra mig at säga Er et ord i then saken. Ni börjar nu at gå in i werlden, ni behagas och ni blir älskad. Kom ihog, min Herre, at thet är intet nog til at vara galant hos Fruenturen, utan man bör och vara honnet samme. Förtig altid thetas hemligheter, äfwen som ni förtig war. Thet är för of et wördigt Riön, ända in til thetas swaaheter, ja äfwen efter thetas trolöshet. Swad war Societet angår, så skal ni thet uti sanna, min Herre, snabbdigt Foll, påttliga wänner, ganska öma om goda egenskaper, färdiga at öfmerse förlätliga fel, lefwande fritt tillsammans och uti en fullkomlig jemlikhet. (Til Srimurarena.) Jag tror, mine Herrar, at alt vårt Foll är kommit, wi kunna gå in uti Logen, och genast börja Ceremonien.

LEANDER.

Wänta, gode Herrar, wänta: här är någon, som förråder of. (Alla se på hwar annan, och Mariana häpnar något litet.)

MONDOR.

Thet kan intet wara. Jag känner alla them, som här äro, undantagandes then thet Herrn, som har blifwit of lemnad af så goda händer, at man intet kan ha honom misstänkt.

LEANDER.

Thet är just han, som förråder of, min Herre; Se, se hur han blir deconcerterad och hur han rodnar.

MON.

MONDOR.

Thet är intet något skäl; En wäl upfödd Person kan håpna och rodnas äfwen så wäl för besyrtan och misstankar, som sielfwa brättet.

LEANDER.

Men öppna så ögonen, wärdige Öfvermästare, kan wäl thetta dölja sig för Ett stora Lius.

MONDOR.

(Sedan han noga betraktat Mariana, som allt mer och mer håpnar.) Ni har wärfeligen rätt, thet är et Dwinfolk. Jag begriper intet hwarföre jag intet kunde finna mig i thet.

MARIANA.

Ah, ni måtte wara then aldra.

ARISTE.

Nej, nej; Ni gör honom orätt, han är honnet homme, thet skal jag öfvertygga Er. Ni wet war Lag i sådana händelser; Jag begär, at then måtte bli exquerad till alla sina delar.

Atttonde Inträdet.

Personerne af förra Scenen. TRULS.

TRULS.

Wälkomna, sakta gode Herrar, om Er behagat.

MARIANA.

Ah! rätt så . . . Ah! se här, mine Herrar, här är en af Edra Bröder, som jag är synnerligen wäl bekant med. Skulle ni wäl wilja tro honom på hans ord? Är icke thet löjligt Truls; Man besyrtar mig,
mig

mig self, at jag är et Dvinsfolk. Hem! . . . Hvad
tycker tu väl?

TRULS.

Tu frågar mig mer än tu har sagt mig; Allväl
inbillar jag mig ha någon kundskap i then saken, efter
jag älskar dig.

MARIANA.

Hvad vil thet bewisa? Se nu, min wän, mitt-
na så sanningen med mig; Säg rent ut, jag ber dig.
(Hon ser wänligt på honom.)

TRULS.

(Sedan han litet grundat.) Hör, wet tu hvad,
min kära Mariana? Tu är litet för wacker för at intet
wara annat än en Karl.

MARIANA.

Och tu är et dumt få, tu.

MONDOR.

(Til Mariana.) Gif Er tillfreds, mitt Jungfru,
öfwer then lilla olägenheten Er har håndt. För hånda
wi förlora mera therwid, än ni. (Til Truls.) Och ni,
min Bror, har giordt Er skyldighet emot oss; Men ni
har giordt Jungfrun en förtret; Bind til at förlitas
igen; Thet lönar mödan. Jag lemnar Er här til then
åndan. Se nu, mine Herrar, låt oss gå in. (Til Kam-
mar-Tienaren.) Följ these Herrarna i lilla förmaket;
(Wisar Trissot och Chrysologue.) Och sedan in uti
Logen. (The gå ut i samma ordning, som the
gingo in.)

Tijon

Tijonde Inträdet.

MARIANA. TRULS.

(The se en stand på hvarannan, utan at se
ja något.)

MARIANA.

Wad, Förråbare? Se nu huru tu kan tigg: Se
ther hur tu älskar mig: Se nu hur wacker tu ger
mig prof theraf, innan wi bli gifta.

TRULS.

Nå, förarga dig intet Mariana. Jag älskar dig al-
tid; och döin huru tilgifwen jag måtte wåra min Sustru,
når jag är så tilgifwen mina Medbröder.

MARIANA.

(Hastigt.) Förarga dig intet: Förarga dig intet!
Tu wil bewisa, at tu älskar mig, genom thet tu förrå-
der mig. Jag har lust riswa ögonen ur dig, elaka Sri-
murare.

LUCILE.

(Til en af Wakten.) Jag hör min Kammar-
Jungfru är här inne, therföre får jag wäl gå in.

Tijonde Inträdet.

MARIANA. TRULS. LUCILE.

Twenne Wakter.

MARIANA.

Wad, kom, min Fru, och hielp mig at riswa ögo-
nen ut på thetta willdäret, som hindrar mig at
siena Er. Jag hade förskäde mig, som ni ser. Jag ha-
de

de visat mig. Jag hade svarat på theas frågor. Thet kom nu endast an på honom, så hade jag blifwit antagen, och ni underrättad; Och just thet thet Skräpulsansiktet skulle komma och yppa mig.

TRULS.

Thet är intet allt. Jag kan låta Er weta, at min Herre thet är i arrest, och han intet kommer sådan utan wid goda teken.

LUCILE.

Huru, i arrest? Hvad betyder thet. Gå ni straxt och säg åt Er Öfvermästare, at jag har något at tala wid honom. Och at jag ber honom intet låta mig wänta länge.

TRJULS.

Min Fru, han kan intet komma ifrån.

LUCILE.

Gå, gå ni, och gör som jag har sagt, jag rår Er allt thet. (Truls går in i Logen.)

Elloste Inträdet.

LUCILE. MARIANA. Ewenne Wacker.

LUCILE.

Skicka ingen ting, Mariana, jag tar allt på mig. Du har lå sedt något?

MARIANA.

Jag har sedt them med sina Förkläden. Jag har hörd them tala en hoper, och jag kan säja Er, til Frimurarenas heder, at the ingen ting hafwa sagt, som icke har gedd mig then sködelaktigaste tanka, om theas wäsende,

fände, theras upriktighet, rättvisa och belevnenhet. Nej, min Fru, jag har aldrig sedt något så värdt, som thetta Folket. Sinnerhet måste jag tillstå, at themne Öfvermästaren har aldeles intagit mig, han har talat till mig på et allt för behageligt sätt.

LUCILE.

Kan hända han kände dig?

MARIANA.

Nej, sannerligen intet. Han gaf mig en hop råd, huru jag skulle lefwa med Fruntimmer, så at jag i början hade haft lust at skratta therät; Men han sade mig thejemte så låra saker, at hiertat rördes i mig, och jag hade haft lust at gråta. Och mer, han brukade the aldra förbindeligaste orda: sätt, ja så, at han intet en gång wille mistänka mig, när alla andra anlagade mig, och jag self äfwen gjorde thet, genom min häpenhet och förvirring.

LUCILE.

Men hvarifrån kommer då thet, at han låtit arr-
eera dig?

MARIANA.

Oh, thet begriper jag intet. Truls har lsså sagt, thet är första nöheten för mig.

LUCILE.

Thet du säger mig om Mondor är förunderligt.

MARIANA.

Oh! ni skal undra Er öfwer honom, thet swarar jag före; Ni kan intet stå theremot; Och se allenast themne Truls, om hwilken jag nästan ingen ting wåla-
de, har han intet tvingat mig at älska sig, sedan han likwål nekade thet jag begiärde af honom? Och äfwen i
1504

ihenna handen, så han spelat mig ihetta förbistrade språk-
 ter, vet jag intet, om jag icke redan har förlätit honom
 allthopa. Som jag säger, min Fru, man kan intet
 stråta emot the the Brällgubarna. Och jag tror nu,
 at om jag kunde ta hundra de Wänner, så tog jag hwars
 ewig en Frimurare.

LUCILE.

Oh, tu har blifwit tokig med tina Frimurare.

Tolste Intrådet.

TRULS. LUCILE. MARIANA.

TRULS.

Så Fru, Ceremonien är förbi, och nu kommer
 Svermästaren.

Sidsta Intrådet.

LUCILE. MONDOR. MARIANA.

TRULS. Ewenne Wakter.

(Spelas stamt emellan Truls och Mariana, bakom
 Lucile och Mondor.)

MONDOR till Lucile.

Så lär wara brydd om Mariana. Men jag kommer
 at försäkra Fru, thet hon är uti fullkomlig fri-
 het. Thet war et litet puts af Truls, och jag anhåller
 om ursäkt för honom. Så snart jag fick höra at hon hör-
 de Er til, så begrep jag genast hwad orsaker som drifwit
 henne, och jag har intet tagit thet illa up.

LUCILE.

LUCILE.

Ni är belevad, Mondor, och äfven ädelkint. Ni har sändt til mig Clitander, när jag gick ifrån Er bägge två. Ni har trodt mig kunna göra några anmärknigar til hans fördel; Och jag blef nästan bestört öfver Er belevdhet.

MONDOR.

Ni wet imedlertid, min Fru, huru wäl then är grundad.

LUCILE.

Kanske intet stort bättre än min nygriighet, som nu börjar taga af.

MONDOR.

Swad? Min Fru, wil hon ingie mig egentället?

LUCILE.

Nej, men nu kunde jag för min del åter ingie Er nyfikenhet, om jag wille.

MONDOR.

Cherpå twiflar jag intet, min Fru.

LUCILE.

Om ni tror, at thet är allenast ni, som wet hemligheter så bedrar ni Er. Ni må tro, at jag wet och några.

MONDOR.

U, hwarföre icke?

LUCILE.

The äro äfwen sådana hemligheter, som kunde röra Er nyfikenhet.

MONDOR.

MONDOR.

Thet tørde wara obehageligt om jag frågade Er;
min Fru.

LUCILE.

Alldeles obehageligt: Och thet skulle wara förlorad
möda: Ty jag har allt för goda stial, til at intet säga
Er thet.

MONDOR.

Men om jag gifar?

LUCILE.

Om ni gifar?

MONDOR.

Ja, min Fru, wil ni så tilstå thet?

LUCILE.

Jag tørde kanske wara mera genereuse, än ni war
emot mig.

MARIANA.

Min Fru, om han intet gifar rätt, så säger jag
honom.

LUCILE.

Sig tillg Mariana.

MONDOR.

Men, min Fru, ni bryr mig allt för mycket.

LUCILE.

Jag måste wäl på något sätt hämnna mig.

MONDOR.

Om jag så gifar något til min nachbel.

LUCI-

LUCILE.

Kan hända ni så gifar rätt nog.

MONDOR.

Ja, men thet wid winnet jag intet. Thet är bättre för mig, at såja rent ut hwad jag måst önskar, och hwad jag likwål minst hoppas. Wårdas ni, älskeliga, se Lucile, anta mig för Er älskare och för Er Man.

LUCILE.

Är thet möjligit at ni kan iabilla Er en sådan sak?

MONDOR.

Ach! min Fru', jag kunde wäl finna, at thet war intet sannings, likt.

LUCILE.

Då wäl, thet är imedlertid rätt gifat. Ja Mondor, jag har öfwerwägat saken. Er beständighet at förtiga Edra hemligheter, Er beskedelighet uti Ett ömde, me om Er sielf, Er hurtighet emot Er Rival, hans inlast emot Er, och then herättelse Mariana nu på stunden giordt om Er, alt thet thet har öfwertalt mig, at fatta et beslut til Er fördel.

MONDOR.

Tilbedians, wårda Lucile, ni ser min förwiring och min glädie, som intet kunna uttrycka hwad hästighet jag känner. Ach! om jag nu kunde såja Er Srimmurare, hemligheten för then hemlighet I förkunnat mig! Men åtwinstone, om ni intet har kunnat gå in uti wår Mystere, så afflå intet at wara med wid wåra

adjet

nöjen. Wi ha lagat til et litet Divertissemene, som
 skal börjas. Ther äro Personer af Evert Riön, som
 wela göra prydnaden theraf.

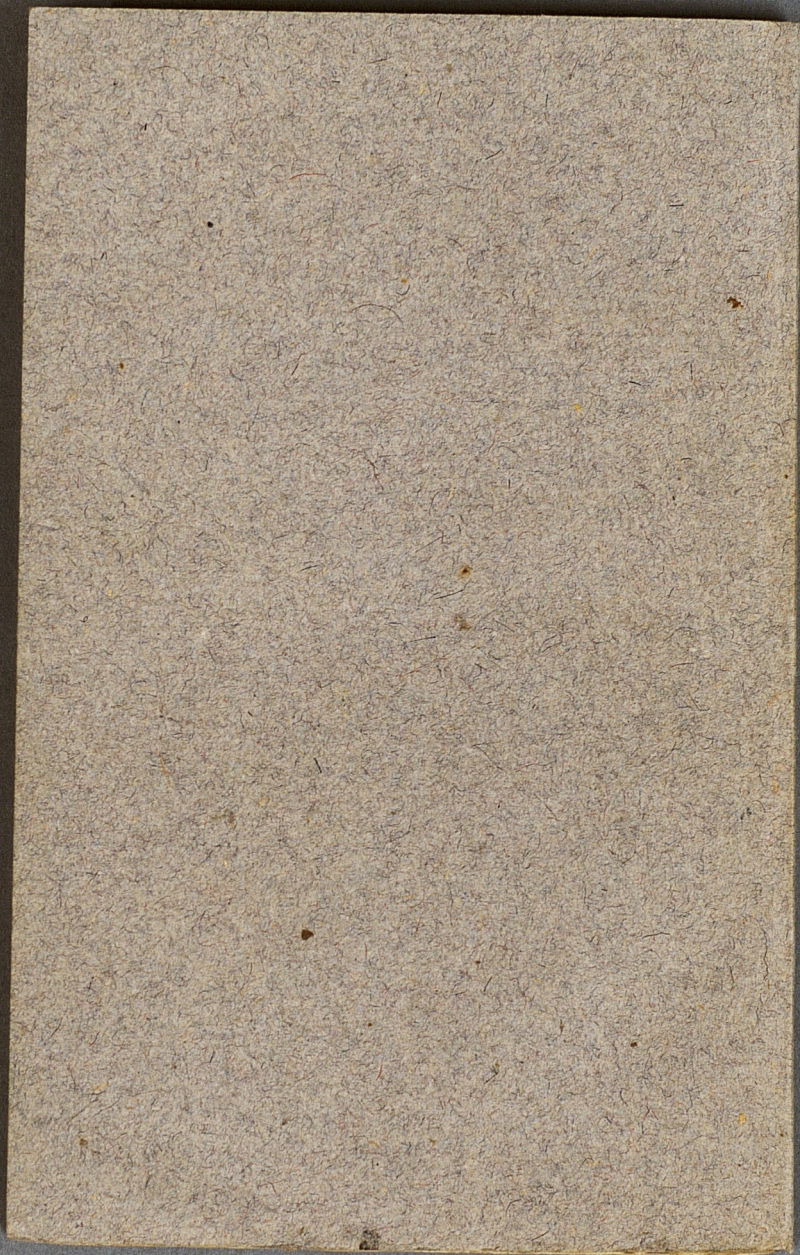
TRULS.

Nå frist, se ther Mariana; se nu, jag förlåter dig.
 (The ge hwarannan handen.) Se sådanc äro Srl-
 murare. (Mondor gör tekn åt Watten, och
 Divertissemetet börjas.)

A U D E.

www.books2ebooks.eu